

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29.10.2014 v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Götha a přísedících ing. Hugo Vaníčka a ing. Daniely Tesařové, **t a k t o :**

Obžalovaný

M.L.,
nar. XXXXX v XXXXX,
advokát,
bytem XXXXX,
t.č. XXXXX,

je v i n e n , ž e

I.
jako advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem XXXXX poskytující právní služby pod názvem Advokátní kancelář XXXXX se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX, v průběhu let 2009-2011 přijímal od svých klientů na bankovní účty advokátních úschov peněžní prostředky, které mu byly klienty na základě uzavřených písemných či ústních smluv o úschovách svěřeny do advokátní úschovy, či jinak účelově určeny, přičemž takto svěřené finanční prostředky si v rozporu s podmínkami smluv, bez souhlasu a vědomí klientů přisvojil a použil pro vlastní potřebu nebo k jinému než

sjednanému účelu, kdy ve snaze zakrýt trestnou činnost a zneprůhlednit tok získaných finančních prostředků, toto po jejich obdržení na svůj úschovní bankovní účet rozděloval na menší obnosy, které následně postupně převáděl na své další bankovní účty, ať již úschovné, osobní či podnikatelské, kdy takto finanční prostředky často použil k dodatečnému vyplacení jím dříve přijatých a k jinému účelu použitých úschov a v případě, že nedisponoval dostatečnými finančními prostředky, tyto si opatřil podvodně získaným úvěrem u XXXXX banky a.s. se sídlem XXXXX, XXXXX, a takto:

1

a) dne 28.5.2009 v Brně jako schovatel uzavřel Smlouvu o úschově peněz a o svěřenectví majetku s I.M., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složitelem, když na podkladě této smlouvy přijal dne 2.6.2009 od složitele na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 3.566.632,- Kč, přičemž dle čl. IV. Smlouvy se zavázal jemu svěřené finanční prostředky vyplatit oprávněnému – společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, a to ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jakožto schovateli úschovy bude předložena listina prokazující pravomocné rozhodnutí soudu nebo dohoda složitele s oprávněním o určení právní závaznosti listiny sepsané v anglickém jazyku s označením „Settlement Agreement“ ve znění dodatků datovanou dnem 21.5.2009 a uzavřenou mezi složitelem, oprávněným a společností XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, a společností XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, když následně v rozporu s účelem úschovy a bez souhlasu a vědomí klienta ze složených finančních prostředků ve dnech 26.6.2009 a 29.7.2009 neoprávněně vybral v hotovosti částku ve výši 700.000,- Kč, v době od 3.6.2009 do 31.7.2009 neoprávněně postupně převedl na další bankovní účet sloužící k přijímání úschov č.ú. XXXXX částku v celkové výši 2.866.632,- Kč, přičemž částku 210.000,- Kč převedl dne 3.6.2009 na bankovní účet č.ú. XXXXX, XXXXX s poznámkou „půjčka společníka“, částku 256.666,- Kč použil dne 2.7.2009 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č.ú.: XXXXX s poznámkou „výplata depozita A.R.“, částku ve výši 1.239.740,- Kč postupně převedl ve dnech 3.6.2009 do 22.6.2009 na svůj běžný bankovní účet pro podnikající fyzickou osobu č.ú.: XXXXX s poznámkou „vklad do podniku“ a zbývající částku ve výši 1.160.226,- Kč postupně v době od 7.7.2009 do 31.7.2009 na soukromý bankovní účet č.ú.: XXXXX.

b) dne 23.11.2009 v Praze po předchozí ústní dohodě s I.M. přijal od něho na bankovní účet č.ú.: XXXXX vedený u XXXXX a.s. na jméno obviněného částku ve výši 1.000.000,- Kč účelově určenou jako rezervační poplatek pro plánovaný nákup činžovního domu v Praze klientem, když v rozporu s tímto účelem, bez souhlasu a vědomí I.M. částku v období od 23.11.2009 do 18.12.2009 postupně osmi převody převedl na svůj další úschovní účet č.ú. XXXXX a poté na své soukromé bankovní účty vedené u XXXXX, č.ú.: XXXXX a č.ú. XXXXX,

c) po předchozí dohodě s I.M. v Praze přijal dne 15.2.2010 na bankovní účet č.ú. XXXXX vedený u XXXXX na jméno obviněného a splňující náležitosti depozitního účtu částku ve výši 2.000.000,- Kč a dne 17.2.2010 částku ve výši 909.066,- Kč, obě účelově určeny k navýšení úschovy dle Smlouvy o úschově peněz a o svěřenectví majetku ze dne 28.5.2009, kdy následně v rozporu s účelem úschovy a bez souhlasu a vědomí klienta složené finanční prostředky postupně v době od 16.2.2010 do 13.4.2010 neoprávněně převedl na své další bankovní účty

sloužící k přijímání úschov č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX a následně dne 18.2.2010 použil částku 1.000.000,- Kč na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č. XXXXX, částku 9.000,- Kč použil dne 16.4.2010 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č.ú. XXXXX s poznámkou „A.V.“ a zbývající částky v celkové výši 1.900.000,- Kč převedl ve dnech od 16.2.2010 do 22.2.2010 na svůj soukromý bankovní účet č.ú. XXXXX, čímž tak neoprávněnými machinacemi s finančními prostředky na uschovatelském účtu č. XXXXX dosáhl ke dni 13.4.2014 zůstatku ve výši 66,- Kč, který trval do 17.1.2011, kdy na tento účet byla poukázána úschova ve výši 10.000.000,- Kč od společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX,

čímž tak poškozenému I.M., nar. XXXXX, bytem XXXXX, způsobil škodu ve výši 7.475.698,- Kč, když následně po výzvě právního zástupce společnosti XXXXX (bod 1a) uhradil dne 25.1.2011 na účet advokátní kanceláře V.G. se sídlem XXXXX, částku ve výši 7.304.686, k čemuž použil finanční prostředky z úschovy složené společností XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX,

tedy

ad I., 1)

přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena, spáchal takový čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu,

2) dne 17.1.2011 v Praze jako schovatel uzavřel se společností XXXXX., IČ: XXXXX, se sídlem v XXXXX, zastoupené předsedou představenstva T.B. a členem představenstva P.M. jako složiteli Smlouvu o úschově peněz a svěřenectví majetku, na základě které přijal dne 17.1.2011 od složitela na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 10.000.000,- Kč jako jistiny prokazující vůli složitela k mimosoudnímu vyřízení sporných nároků mezi složitелеm jako žalobcem a společností XXXXX, IČ: XXXXX, zapsané v obchodním rejstříku Okresního soudu v Bratislavě, podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky IČ: XXXXX, zapsané v obchodním rejstříku Městského soudu v Praze, oddíl A, vložka XXXXX se sídlem XXXXX, v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn.: 28 Cm 121/2009, 32 Cm 111/2009, 71 Cm 97/2009 a na základě dodatku č. 1 k této smlouvě uzavřené dne 15.3.2011 měl svěřené finanční prostředky vrátit složiteli do 3 dnů od 15.4.2011, které nevrátil, neboť finanční prostředky použil k jinému účelu, a ke dni skončení lhůty sjednání pro uvolnění úschovy, tj. k 18.4.2011, měl na uschovatelském účtu zůstatek 0,- Kč, neboť v době od 17.1.2011 do 25.1.2011 převedl částku ve výši 2.695.380,- Kč na své další bankovní účty sloužící k přijímání úschov č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX, č.ú. XXXXX a č.ú. XXXXX a následně finanční prostředky použil tak, že dne 17.1.2011 převedl na svůj podnikatelský účet č.ú. XXXXX částku 100.000,- Kč, částku 145.000,- Kč použil dne 18.1.2011 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č. XXXXX s poznámkou „manželé Z.“, částku 59.975,- Kč použil dne 18.1.2011 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č. XXXXX s poznámkou „daň z převodu nemovitosti“, částku 312.000,- Kč použil dne 18.1.2011 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č. XXXXX s poznámkou „Šeková jistina, sml. pokuta“, a zbývající částky v souhrnné výši 2.078.405,- Kč

převedel ve dnech od 17.1.2011 do 25.1.2011 na svůj soukromý bankovní účet č. XXXXX, a dále částku 7.304.620,- Kč použil dne 25.1.2011 na výplatu jiné úschovy převedením na bankovní účet č. XXXXX s poznámkou „RSP 1165/09, M., M. CA“, přičemž tuto skutečnost se pokusil zakrýt tím způsobem, že složiteli předložil padělaný výpis ze svého shora uvedeného depozitního účtu, který měl osvědčovat, že z tohoto účtu byla dne 22.4.2011 odeslána částka 10.000.000,- Kč na bankovní účet složitele, ačkoliv k tomuto datu byl na všech jeho bankovních účtech souhrnný zůstatek -1.560.398,43 Kč, čímž způsobil obchodní společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 10.000.000,- Kč a takto způsobenou škodu poškozené následně nahradil dne 17.6.2011 z neoprávněně čerpaných prostředků, které získal na základě smlouvy o úvěru ze dne 7.6.2011 od společnosti XXXXX,

3) jako advokát advokátní kanceláře XXXXX se sídlem XXXXX, v úmyslu získat finanční prostředky pro výplatu úschovy společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, a k úhradě dalších splatných závazků, požádal formou e-mailu dne 4.5.2011 XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, o poskytnutí finančních prostředků ve výši 15.000.000,- Kč na dobu 6 měsíců, kdy jako důvod vědomě nepravdivě uvedl „osvědčení equity své advokátní kanceláře pro účely jejího dalšího obchodního rozvoje“, přičemž na základě této žádosti doplněné přílohami, a to daňovým přiznáním jako advokáta, daňovým přiznáním XXXXX dne 7.6.2011 v Praze uzavřela Smlouvu o úvěru č. XXXXX, v níž mimo jiné nepravdivě uvedl, že nemá žádné závazky po splatnosti, a na základě Smlouvy o úvěru obdržel úvěr ve výši 15.000.000,- Kč na dobu 6 měsíců za účelem posílení provozního kapitálu, v souvislosti s výkonem advokacie a úvěr mu byl dne 10.6.2011 v plné výši převeden z úvěrového účtu č. XXXXX vedeného u XXXXX na účet advokátní úschovy č.ú. XXXXX vedený na jméno obviněného u XXXXX, když dne 17.6.2011 v rozporu se smluvními podmínkami a účelem úvěru použil částku 10.000.000,- Kč k výplatě úschovy společnosti XXXXX převodem na účet této společnosti č.ú. XXXXX a zbývající část úvěru ve výši 5.000.000,- Kč převedl též den v částkách 562.500,- Kč a 4.437.500 Kč na další svůj účet advokátní úschovy č.ú. XXXXX a tyto následně použil k úhradě jiných závazků, přičemž neoprávněně vyčerpaný úvěr následně v plné výši vrátil XXXXX zpět, a to tak, že neoprávněně použil finanční prostředky získané dne 31.8.2011 do úschovy od svých klientů manželů K. a M. V. a určených k jinému účelu, když částku 15.000.000,- Kč postupnými převody po částkách 500.000,- Kč převedl dne 14.9.2011 ze svého úschovného účtu č.ú. XXXXX na další úschovní účet č.ú. XXXXX a z tohoto účtu dne 19.9.2011 převedl na úvěrový účet č. XXXXX vedený u XXXXX, kde byly připsány dne 20.9.2011,

tedy

ad 3)

při sjednání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje,

4) dne 19.8.2011 v Praze jako schovatel uzavřel Smlouvu o úschově peněz a o svěření majetku s K. V., a M.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složitele a obchodní společností XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, zastoupenou jednatelkou P.P., jako oprávněným, na základě níž přijal dne 31.8.2011 od složitelů na bankovní účet č.ú. XXXXX vedený u

XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 16.000.000,- Kč a v hotovosti částku 8.000.000,- Kč, přičemž podle čl. IV. Smlouvy se zavázal svěřené finanční prostředky vyplatit do 7 pracovních dnů poté, co mu jako schovateli úschovy bude předložen originální list vlastnictví, z něhož bude vyplývat vlastnické právo složitelů k předmětným nemovitostem, uvolní kupní cenu ve výši 23.832.714 Kč ve prospěch účtu oprávněného a částku 167.286,- Kč sloužící k uhrazení daně z převodu nemovitosti uvolní ve prospěch bankovního účtu příslušného správce daně oproti předložení originálu Listu vlastnictví a daňového priznání, přičemž ke dne 5.10.2011, kdy mu byl doručen List vlastnictví č. 2137 a byly splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků, tyto ve sjednané sedmidenní lhůtě neuvolnil, neboť finanční prostředky použil pro svou potřebu, když neoprávněnými operacemi s finančními prostředky měl ke dni 14.10.2011 zůstatek ve výši 1.500.000,- Kč, neboť dne 14.9.2011 převedl částku 15.000.000,- Kč (30x po částce 500.000,- Kč) na svůj další bankovní účet sloužící k přijímání úschov č. XXXXX a následně tuto částku použil ke splacení úvěru ve výši 15.000.000,- Kč získaného od XXXXX., čímž tak oprávněné společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, způsobil škodu ve výši 23.832.714,- Kč a po urgencích k výplatě peněz převedl oprávněné společnosti postupně v době od 11.11.2011 do 30.11.2011 v různých částkách kupní cenu a též dne 30.11.2011 uhradil příslušnému správci daně z převodu nemovitosti ve výši 167.286,- Kč,

II.

jako advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem XXXXX poskytující právní služby pod názvem Advokátní kancelář XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, v souvislosti s poskytováním právních služeb klientům realitní kanceláře XXXXX, XXXXX, IČ: XXXXX, si při realizaci prodeje nemovitostí neoprávněně přisvojil finanční prostředky složené jako kupní ceny, které mu byly klienty svěřeny do advokátní úschovy, a takto

5) dne 5.3.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s M.N., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a M.T., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složiteli a M.P., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, jako oprávněným, Smlouvu o úschově peněz a svěřenectví majetku, na jejímž základě přijal dne 28.3.2012 od složitele na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 2.100.000,- Kč, přičemž dle článku III. předmětné smlouvy se zavázal svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě do 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jako schovateli úschovy bude předložen List vlastnictví, dle něhož bude zakoupená nemovitost náležet do podílového spoluvlastnictví složitelů, uvolní částku 2.037.000,- Kč ve prospěch účtu oprávněného – prodejce, zbývající částku 63.000,- Kč uvolní ve prospěch bankovního účtu příslušného správce daně oproti předložení daňového priznání a daňového výměru, přičemž ke dni 9.7.2012, kdy mu byl doručen List vlastnictví č. XXXXX a byly tak splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků oprávněnému takto neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na schovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy dne 18.7.2012 měl zůstatek ve výši 5.964,- Kč, čímž tak M.P., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, způsobil škodu ve výši 2.037.000,- Kč, které po četných urgencích oprávněného převedl na jeho bankovní účet dne 24.8.2012,

6) dne 22.3.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s L.J., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složitelem a K.N., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako oprávněným Smlouvu o úschově peněz a o svěřenectví majetku, na jejímž základě přijal dne 26.4.2012 od složitele na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 1.160.000,- Kč představující kupní cenu na nemovitost, přičemž dle čl. III. předmětné smlouvy se zavázal jemu svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jako schovateli úschovy bude předložen originál Listu vlastnictví, dle něhož bude zakoupená nemovitost náležet do vlastnictví složitele, uvolní částku 1.065.200 Kč ve prospěch účtu oprávněného, částku 60.000,- Kč ve prospěch účtu zprostředkovatele prodeje společnosti XXXXX a částku 34.800,- Kč ve prospěch účtu příslušného správce daně oproti předložení daňového přiznání a daňového výměru, přičemž ke dni 7.6.2012, kdy mu byl doručen originál Listu vlastnictví č. 206 a byly tak splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků oprávněné tak neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na schovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy 15.6.2012 měl zůstatek ve výši 217.267,- Kč, čímž poškozené XXXXX způsobil škodu ve výši 1.065.200,- Kč a po urgencích k výplatě peněz převedl na účet poškozené – oprávněné dne 2.7.2012 částku 65.200,- Kč, dne 3.7.2012 částku 1.000.000,- Kč a dne 24.8.2012 zprostředkovateli XXXXX částku 60.000,- Kč,

7) dne 23.3.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s J.J., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složitelem a Z.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a H.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako oprávněnými Smlouvu o úschově peněz a svěřenectví listin, na jejímž základě přijal dne 26.4.2012 od složitele na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 1.720.000,- Kč, představující kupní cenu na nemovitost, přičemž dle čl. III. předmětné smlouvy se zavázal jemu svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jako schovateli úschovy bude předložen originál Listin vlastnictví, dle něhož bude zakoupená nemovitost náležet do vlastnictví složitele, uvolní na dvakrát částku 834.200,- Kč ve prospěch účtu oprávněných a částku 51.600,- Kč ve prospěch účtu příslušného správce daně oproti předložení daňového přiznání a daňového výměru, přičemž ke dni 31.5.2012, kdy mu byl doručen originál listu vlastnictví č. 1514 a byly tak splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků oprávněným, tak neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na uschovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy měl zůstatek ve výši 217.267,- Kč, čímž poškozené H.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, způsobil škodu ve výši 834.200,- Kč a škodu v téže výši též Z.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, teprve po urgencích k výplatě peněz převedl na účet oprávněné Z.B. dne XXXXX částku 834.200,- Kč a oprávněné H.K. dne 3.8.2012 částku 834.200,- Kč,

8) dne 26.3.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s L.B., XXXXX, bytem XXXXX, a A.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složiteli a J.C., XXXXX, bytem Brno, XXXXX, a XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, jako oprávněnými Smlouvu o úschově peněz a svěřenectví majetku, na jejímž základě přijal dne 11.4.2012 od složitelů na bankovní účet č. XXXXX vedený u ČSOB a.s. na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 2.060.000,- Kč představující kupní cenu na nemovitost, přičemž dle článku III. předmětné smlouvy se zavázal svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jako schovateli úschovy bude předložen List vlastnictví, dle něho bude

zakoupená nemovitost náležet do spoluvlastnictví složitelů, uvolní dvakrát částku ve výši 999.100,- Kč ve prospěch účtu oprávněných - prodejců a zbývající částku ve výši 61.800,- Kč uvolní ve prospěch bankovního účtu příslušného správce daně k uhrazení daně z převodu nemovitosti oproti předložení daňového priznání a daňového výměru, přičemž ke dni 16.5.2012, kdy mu byl doručen List vlastnictví č. XXXXX a byly tak splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků oprávněným tak neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na schovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy 15.6.2012 měl zůstatek ve výši 217.267,- Kč, čímž tak J.C., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a L.C., nar. XXXXX, bytem XXXXX, způsobil škodu ve výši 1.998.200,- Kč, když po četných urgencích oprávněných k výplatě peněz převedl na jimi určený bankovní účet dne 3.7.2012 částku 999.100,- Kč a dne 12.7.2012 částku 999.100,- Kč,

9) dne 13.4.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s G.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a J.B. nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složiteli a společností XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, zastoupenou jednatelem T.K. jako oprávněným Smlouvu o úschově peněz a listin, na jejímž základě přijal od složitelů ve dnech 17.4.2012 a 18.4.2012 na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX, na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 3.100.000,- Kč představující kupní cenu na nemovitost, přičemž dle čl. IV. předmětné smlouvy se zavázal svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu bude jako schovateli úschovy předložen originál Listu vlastnictví, dle něhož bude zakoupená nemovitost náležet do spoluvlastnictví složitelů, uvolní složenou kupní cenu ve prospěch účtu oprávněného, přičemž ke dni 23.5.2012, kdy mu byl doručen List vlastnictví č. 1696 a byly splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků tak neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na uschovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy 1.6.2012 měl zůstatek ve výši 217.267,- Kč, čímž tak poškozené oprávněné společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, zastoupené jednatelem T.K., způsobil škodu ve výši 3.100.000,- Kč, když po urgencích ze strany oprávněného převedl na jím určený bankovní účet dne 3.8.2012 částku 2.100.000,- Kč a dne 24.8.2012 částku 1.000.000,- Kč,

10) dne 18.4.2012 v Brně jako schovatel uzavřel s M.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako složitelem a A.D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, jako oprávněným Smlouvu o úschově peněz a o svěření majetku, na jejímž základě přijal dne 23.4.2012 od složitele na bankovní účet č. XXXXX vedený u XXXXX, na jméno schovatele a splňující náležitosti zvláštního depozitního účtu částku ve výši 780.000,- Kč, představující kupní cenu na nemovitost, přičemž dle čl. III. předmětné smlouvy se zavázal jemu svěřené finanční prostředky vyplatit ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne, kdy mu jako schovateli úschovy bude předložen originál Listu vlastnictví, dle něhož bude zakoupená nemovitost náležet do vlastnictví složitele, uvolní částku ve výši 756.600,- Kč ve prospěch účtu oprávněného a částku 23.400,- Kč ve prospěch účtu příslušného správce daně k uhrazení daně z převodu nemovitosti oproti předložení daňového priznání a daňového výměru, přičemž ke dni 3.7.2012, kdy mu byl předložen List vlastnictví č. 3050 a byly tak splněny podmínky pro uvolnění finančních prostředků oprávněnému, tak neučinil, neboť neoprávněnými operacemi s finančními prostředky na uschovatelském účtu ke dni uvolnění úschovy 16.7.2012 měl zůstatek ve výši 5.964,- Kč, čímž poškozenému A.D. nar. XXXXX, posledně bytem XXXXX, způsobil škodu ve výši 756.000,- Kč, když po urgencích uvolnil oprávněnému částku 756.600,- Kč dne 3.8.2012,

tedy

ad I. 2), 4), II. 5 – 10)

přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena, spáchal takový čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu,

tím spáchal

ad I. 1)

zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku,

ad I. 2), 4), II. 5 – 10)

zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku,

ad I. 3)

přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 206 odst. 5 za použití § 43 odst. 1 a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti – výkonu advokátní činnosti na dobu **4 (čtyř) roků.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený I. M., nar. XXXXX, odkazuje s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování soud zjistil skutkový děj uvedený ve výrokové části – skutkové větě tohoto rozsudku. Jde tedy o poměrně systematickou a časově obsáhlou trestnou činnost spočívající ve zneužití tzv. advokátní úschovy, přičemž trestné činnosti se obžalovaný dopustil právě jako advokát činný v tomto oboru, kdy přijímal od svých klientů do advokátní úschovy různě vysoké částky, které byly v případě bodu 1) a 2) přijaty od poškozených za účelem vypořádání jejich právních vztahů s protistranou, s níž byli v právním střetu, zejména však v případech uvedených pod bodem 5) – 10) klienti realitní kanceláře XXXXX, s níž

obžalovaný spolupracoval, skládali do advokátní úschovy částky rovnající se kupní ceně nemovitosti a nákladům na úhradu daně z převodu nemovitosti, přičemž tyto částky měly být po vyřízení formalit spojených s převodem nemovitostí řádně vyplaceny ve sjednaných termínech osobám prodávajících, k čemuž ovšem pro předmětnou trestnou činnost obžalovaného nedošlo, neboť tento s advokátními úschovami nakládal neoprávněným způsobem, tyto prostředky používal pro svoji vlastní potřebu, k jiným než sjednaným účelům, hradil z těchto prostředků úschovy předchozí či své úvěry a v důsledku tohoto, pokud mělo dojít k výplatě advokátní úschovy, k ní nedošlo, neboť na příslušných úschovních účtech nebyl dostatek prostředků. V podrobnostech je možno odkázat na poměrně rozvláčné a detailní znění výrokové části tohoto rozsudku – skutkové věty, v níž je přesně zaznamenáno, v jakém období obžalovaný přijímal do advokátní úschovy jaké prostředky, od koho, kdy a jakým způsobem s těmito prostředky naložil, kdy měly být prostředky z advokátní úschovy vyplaceny oprávněným osobám, že k tomuto nedošlo, z jakých důvodů, jaký byl stav úschovního účtu a kdy nakonec k uspokojení oprávněných osob došlo a eventuálně z jakých prostředků. Již v této fázi je možno poukázat na skutečnost, že obžalovaný uhradil veškeré své závazky z advokátních úschov a uspokojil oprávněné osoby též v určité sankční linii či platbou za prodlení dle dohod s nimi. Z popisu skutkového stavu věci je zároveň zjevné, že tyto skutky byly řazeny chronologicky tak, aby bylo zároveň zřejmé, že obžalovaný z pozdějších advokátních úschov financoval své předchozí závazky. Do série útoků, které byly kvalifikovány jako trestný čin zpronevěry, pak zapadá též skutek uvedený pod bodem 3) výrokové části rozsudku s odlišnou právní kvalifikací trestného činu úvěrového podvodu, přičemž je opět zjevné z časových souvislostí, ohledně kterých soud pro stručnost odkazuje na výrokovou část rozsudku, že v okamžiku, kdy byl povinen v návaznosti na vrácení advokátní úschovy společnosti XXXXX (viz bod 2) vyplatit advokátní úschovu 10 milionů Kč, sjednává smlouvu o úvěru s XXXXX na částku 15 milionů Kč, přičemž obratem, ačkoliv k tomu vůbec nebyl oprávněn, použil právě 10 milionů Kč k výplatě úschovy společnosti XXXXX, přičemž jako důvod úvěru uvedl osvědčení equity advokátní kanceláře a nepravdivě při sjednání tohoto úvěru uvedl, že nemá žádné závazky po splatnosti, ačkoliv je zjevné, že v minulosti v návaznosti na bod 1) a 2) výrokové části rozsudku tomu tak nebylo. Zároveň je třeba poukázat i na skutečnost, že pakliže nastala doba, kdy obžalovaný se rozhodl úvěr XXXXX splatit, použil k tomuto účelu prostředky složené do advokátní úschovy od klientů, manželů V., jak je popsáno v bodě 4) výrokové části rozsudku. Toto řetězení dluhů a nevypořádaných úschov je tedy patrné z výrokové části rozsudku a z chronologického popisu jednotlivých případů, přičemž v tomto řetězci právě bod 3) představuje z hlediska právní kvalifikace určitý nesourodý prvek, který však tvoří pevnou součást celého období a postupných útoků trestné činnosti obžalovaného. Tato je pak poměrně spolehlivě a transparentně objasněna zejména výpisy z účtů a odhalením finančních toků, které byly v přípravném řízení dostatečně zmapovány a zadokumentovány ve spisovém materiálu. V tomto ohledu lze opět pouze pro stručnost odkázat na bankovní informace XXXXX a výpisy z účtů a bankovní informace XXXXX a výpisy z účtů dle č.l. 495 – 861, 1400 – 1464, přičemž určitá analýza a grafický nákres toku financí v případech M., ad 1), XXXXX ad 2) a XXXXX ad 3) jsou zaneseny na č.l. 207, 283 a 373. Sám obžalovaný pak vůči těmto finančním tokům a skutečnostem, které se týkají obžalobou tvrzených pohybů prostředků z advokátních úschov na účty jiné, a to dokonce na soukromé účty obžalovaného, nemá jakýchkoliv námitek, připouští, že s největší pravděpodobností byly předmětné advokátní úschovy realizovány, následně s těmito prostředky bylo nakládáno způsobem, který mapují výpisy z účtů a zdokumentované finanční toky, nicméně těžiště jeho obhajoby, jak bude ještě

uvedeno níže, spočívá v tvrzení, že právě on se neoprávněné manipulace s advokátními úschovami nedopouštěl.

Uvedený skutkový děj soud zjistil z již zmíněných bankovních informací a výpisu z účtů, dále pak z listinných podkladů, které se týkají jednotlivých bodů označených 1) – 10) výrokové části rozsudku a dále ze svědeckých výpovědí osob skládajících advokátní úschovu či osob, které byly v tomto směru vyhodnoceny jako poškození (I.M., J.T., I.H., P.P., M.P., J.C., K.N., H.K., K.V., Z.B.). Dále byl vyslechnut M.H. jako zástupce společnosti XXXXX, svědci H.N., P.P., L.B. a L.K., kteří se vyjádřili k poměrům uvnitř kanceláře obžalovaného coby advokáta a dále byla provedena zejména stěžejní výpověď svědka M.Š. v návaznosti na obhajobu obžalovaného, kdy svědek vystupoval z pozice jeho office managera.

V obecném odkazu na obsah spisového materiálu je možno poznamenat, že listinné materiály týkající se jednotlivých případů, které byly kvalifikovány jako trestný čin zpronevěry, se nacházejí zejména

k bodu 1) na č.l. 112 – 114, 129 – 130, 128 – 141, 158 – 172, 176 – 188,

k bodu 2) na č.l. 236 – 238, 253 – 260, 265 – 281,

k bodu 4) na č.l. 411 – 434, 452, 455, 464,

k bodu 5) na č.l. 885 – 907, 914 – 923, 1312 – 1327,

k bodu 6) na č.l. 1149 – 1170, 1173, 1184, 1190 – 1194, 1388 – 1398,

k bodu 7) na č.l. 1199, 1220 – 1240, 1245 – 1278, 1339 – 1355,

k bodu 8) na č.l. 932 – 955, 973 – 974, 980 – 1030, 1328 – 1338,

k bodu 9) na č.l. 1034 – 1055, 1062, 1065, 1076 – 1105, 1366 – 1385

a k bodu 10) na č.l. 1113 – 1127, 1133 – 1141, 1356 – 1365.

Součástí těchto listinných materiálů jsou především smlouvy a listiny týkající se spolupráce dotčených osob s advokátní kanceláří obžalovaného L., zejména pak smlouvy o advokátní úschově, kupní smlouvy a další související dokumenty týkající se prodeje nemovitostí, doklady o tom, že strany splnily sjednané podmínky pro výplatu kupních cen za nemovitost složených v advokátní úschově a následující eventuální komunikaci mezi advokátní kanceláří obžalovaného a klienty, kteří se domáhali vyplacení peněz z advokátní úschovy.

V těchto souvislostech lze poukázat na dva poměrně ilustrativní momenty svědčící o nekalém postupu advokátní kanceláře XXXXX, které vytváří určitý podružný okrajový efekt, avšak dokreslující celkovou situaci.

V případě bodu 2) a společnosti XXXXX, které měla být vyplacena advokátní úschova ve výši 10 milionů Kč, tato stejně jako v jiných případech nebyla uhrazena včas ke dni 18.4.2011, nýbrž až dne 17.6.2011. Pro argumentaci klientovi pak byl předložen padělaný výpis z depozitního účtu obžalovaného, který měl osvědčovat, že z tohoto účtu byla dne 22.4.2011 odeslána předmětná částka 10 milionů Kč na bankovní účet složitele – H. (tedy XXXXX se snažila dokladovat, že advokátní úschovu vyplácí, ačkoli tomu tak evidentně nebylo). Že jde o falzifikát potvrzuje svým prohlášením XXXXX dle č.l. 265.

Srovnatelná nekalost se pak objevuje i v případě bodu 4) výrokové části rozsudku. V tomto případě manželé Vykydalovi složili advokátní úschovu v celkové výši 24 milionů Kč jako kupní cenu za nemovitost ve prospěch prodávající společnosti XXXXX. Na základě předložení potřebné dokumentace pak vznikla obžalovanému povinnost uvolnit kupní cenu nemovitosti dne 5.10.2011. Dne 19.10.2011 namísto toho byla u Obvodního soudu pro Prahu 5

podána žalobcem P.S., nar. XXXXX, proti společnosti XXXXX žaloba o určení neplatnosti kupní smlouvy s návrhem na realizaci zákonného předkupního práva. Osoba jménem P. S. se v tomto návrhu domáhala realizace předkupního práva na nemovitost. Jak ovšem bylo zjištěno šetřením policejního orgánu, i jak vyplývá z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 26 C 317/2011 dle č.l. 452 a 464 spisu, osoba P.S. uvedeného data narození a bydliště vůbec neexistuje a jedná se o smyšlený údaj. V důsledku toho pak Obvodní soud pro Prahu 5 řízení zastavil pro neexistujícího žalobce. Toto rozhodnutí Obvodní soud pro Prahu 5 učinil dne 9.11.2011. Není zřejmě bez zajímavosti, že příslušná advokátní úschova složená manželi V. pak byla advokátní kanceláří obžalovaného postupně vyplacena, a to v období od 11.11. do 30.11.2011, včetně částky odpovídající dani z převodu nemovitostí. Jde tedy o evidentní reakce na zjištění a zastavení řízení pro neexistenci osoby žalobce P.S. V těchto souvislostech pak podepsaný soud hodnotí podaný návrh této osoby jako jednoznačně obstrukční a činěný v úmyslu oddálit převod nemovitosti mezi manželi V. a společností XXXXX, aby byl získán časový prostor a titul pro nevyplacení advokátní úschovy.

Obžalovaný R.L. v průběhu celého přípravného řízení nevyprávěl a k předmětné trestné činnosti se vyjádřil teprve u hlavního líčení dne 9.10.2014. Nejprve poměrně detailním způsobem popsal historii jeho advokátní kanceláře, která od roku 2006 zaznamenala razantní nárůst, a to mimo jiné i v personálních parametrech. Sám obžalovaný byl jediným advokátem, technické zabezpečení kanceláře bylo delegováno na office managera kanceláře, kterým byl svědek M.Š. Ten také řídil kancelář po finanční stránce, spravoval účty kanceláře pomocí elektronického bankovníctví, k čemuž sloužily dvě autorizační karty, jedna uložená v Brně a jedna na pobočce kanceláře v Praze. Úctů nejen úschovních bylo poměrně velké množství, obžalovaný připouští, že sám tyto smlouvy o vedení účtu uzavíral, avšak poukazuje na to, že se nejednalo o prostou advokátní kancelář fungující na běžném principu. Obžalovaný pocítuje pouze osobní selhání, že svůj vlastní „moloch“ v konečném důsledku neuhlídal. V létě 2012 zjistil, že office manager si hradil z prostředků kanceláře svoji zahraniční cestu, proto začal obžalovaný provádět kontrolu hospodaření kanceláře a zjistil i nesrovnalosti mj. v dimenzi podivných transakcí na úschovních účtech. Office manager M.Š. byl osobou velice zkušenou, obžalovaný v něj měl důvěru a nyní musel provést zhruba v horizontu 2 – 3 týdnů úplnou kontrolu spisového materiálu kanceláře. V tomto období se také začaly kupit stížnosti na způsob výplaty úschov a obžalovanému nezbylo než jednat s klienty a zástupci XXXXX o řešení. Advokátní kancelář měla velmi dobré jméno, proto obžalovaný raději přijal osobní odpovědnost v rovině finanční, aby věc nerozmazával a nečinil příslušné kroky ani směrem k orgánům činným v trestním řízení. Nastavený systém advokátní kanceláře selhal. S office managerem M.Š. se rozešel. Ten s některými dalšími advokátními koncipienty nastoupil do XXXXX a dále spolupracovali i s dalším advokátem W.

Dále se obžalovaný vyjádřil k jednotlivým bodům obžaloby, a to od konce od bodu 10) až po bod 1). Jeho vyjádření se týká především toho, kdo ten který obchodní případ administroval v rámci kanceláře, nicméně je nutno zdůraznit, že obžalovaný jako advokát svým jménem zaštiťující tuto advokátní kancelář se dokonce nehlásí ani k podpisu na některých smlouvách o úschově. V případě bodu 9) si není jistý, zda smlouva byla podepsána jím, v případě bodu 8) tvrdí, že smlouvu určitě nepodepsal, v případě bodu 9) je smlouva podepsaná podpisovým razítkem a opět si obžalovaný není jistý, kdy tuto smlouvu dostal do dispozice. Obžalovaný údajně nechce, aby to vyznělo, že ze sebe snímá nějakou odpovědnost, nicméně na

druhou stranu jsou jeho vyjádření jednoznačná a ve své výpovědi tvrdí, že smlouvy opatřili pouze podpisovým razítkem jeho zaměstnanci a on o smlouvách ani nevěděl. Sporné záležitosti týkající se úschov se navíc objevily ve velmi krátkém časovém intervalu 2-3 týdnů. Rovněž u uzavírání smluv pod bodem 5) nebyl, a pokud smlouvy podepsal, podepsal je dodatečně v kanceláři. K případu bodu 2) a společnosti XXXXX obžalovaný ve stručnosti popsal podstatu sporů mezi touto firmou a společností XXXXX. Šlo o komplikovanou spornou obchodní záležitost, na které pracovala řada zaměstnanců advokátní kanceláře současně. O všech úkonech zde rozhodovali členové představenstva firmy XXXXX a zodpovědným za tuto kauzu byl svědek I.H., v té době obchodní ředitel a současně člen představenstva. Bylo dohodnuto, že prostředky v rozsahu 10 milionů Kč budou svěřeny do advokátní úschovy obžalovaného a zároveň bylo dohodnuto, že je oprávněn obžalovaný s těmito prostředky nakládat, přičemž jediným limitem je skutečnost, že v okamžiku potřeby vrátit finanční prostředky toho obžalovaný bude schopen, popřípadě pokud by došlo k vyrovnání mezi firmou XXXXX a XXXXX, tak v přiměřené době bude schopen obžalovaný prostředky poskytnout. Nikdo nikdy údajně nezpochyboval, že by nemohl obžalovaný těmito prostředky jakkoliv nakládat. Má tedy za to, že s nimi nakládat bylo možné.

Obsáhleji se obžalovaný vyjádřil k případu bodu 1) a M., s nímž se poznal přes P. z medicínského prostředí. M. za obžalovaným přišel až v okamžiku, kdy se údajně nechal strhnout a podepsal nějakou dohodu o narovnání, v rámci které mu byly uloženy povinnosti. Údajně měl z firmy vytunelovat desítky milionů korun, avšak dohoda o narovnání byla dle názoru obžalovaného sepsána velmi podivně. Ačkoliv měl M. platit žalující firmě nějakou dlužnou částku, nechtěl ji za žádnou cenu dát do dispozice této společnosti XXXXX. Rozhodoval se tedy mezi různými typy úschov a je pravdou, že byl informován o možných solučních účincích advokátní úschovy (tedy účinek splnění závazku – pozn. soudu). Šlo však pouze o to, že pokud je osvědčena existence finančních prostředků, soud pak bývá zdrženlivý při vydávání případných předběžných opatření. To byla i varianta, kterou si M. vybral. Čekalo se na eventuální domluvu s protistranou, k níž však nedošlo. M. kvůli své šetrné povaze řešil i otázku nákladů ve věci. Došlo k dohodě mezi obžalovaným a M., že nebude nezbytné vyplatit dlužné finanční prostředky v prvotní lhůtě, neboť půjde o dlouhodobý spor, tudíž je možné s finančními prostředky nakládat ze strany obžalovaného, aby nicméně na konci toho vztahu bylo možno prostředky vyplatit ve lhůtě, která bude případným soudním rozhodnutím stanovena. Je pravdou ve smyslu podané obžaloby, že došlo i k navýšení úschovy a vedle toho běžel i vztah s rezervační zálohou na jinou nemovitost (bod 1) písm. b), c)), nicméně stále se jednalo o stejný režim prostředků. Aniž o tom obžalovaný věděl, M. nechával veškeré postupy prověřovat u jiné advokátní kanceláře XXXXX a snažil se po obžalovaném vymoci smluvní pokutu, která měla vzniknout tím, že úschova neměla soluční charakter. Tuto záležitost k řešení však obžalovaný přenechal pojišťovně, která jakýkoliv nárok M. vůči obžalovanému coby advokátovi neuznala. Obžalovaný pak tvrdí, že od počátku byl M. vyrozuměn o tom, že soluční charakter advokátní úschovy je v těchto souvislostech minimálně problematický.

Celkově obžalovaný připouští, že docházelo k různým dispozicím s advokátními úschovami na různé účty, nicméně označuje se jako „osoba s právnickým vzděláním, která působila jako člen kárné komise České advokátní komory, v minulosti působila na poli legislativy a trestné činnosti by se nedopouštěl takto hloupým způsobem“. Není zde dán úmysl trestné činnosti se dopustit, neboť všichni poškození obdrželi, co měli obdržet. Obžalovaný

hradil nemalé finanční prostředky i penále za prodlení a nesouhlasí s tím, že by se ve smyslu právní argumentace obžaloby jednalo o pouhé náhrady škody. Obžalovaný nikdy neměl v úmyslu finanční prostředky nevrátit nebo si je půjčit a ihned, jakmile zjistil problémy v úschovách, sjednal nápravu. Agenda okolo Akademie realit šla prakticky celá mimo jeho dispozici, včetně podpisu smluv, kde bylo hojně užíváno podpisové razítko, ohledně kterého se vedla kniha. Obžalovaný se tedy cítí vinen pouze ve finanční a osobní rovině, nicméně pokud jde o trestně právní aspekty, dispozici se svěřenými finančními prostředky nečinil on, ale musel to být jeho office manager svědek M.Š., neboť nikdo jiný (rozuměj krom obžalovaného) dispoziční právo k účtům neměl. Pakliže podstatná část prostředků měla končit též na soukromých účtech samotného obžalovaného, připisuje to tomu, že když žádal v rámci hospodaření kanceláře o zaslání prostředků M.Š., měl na mysli provozní účet kanceláře, avšak svědek musel prostředky zaslat z účtů úschovných. Coby office manager měl absolutní důvěru obžalovaného a disponoval i potřebnými platebními kartami. Finanční hospodaření advokátní kanceláře nekontroloval obžalovaný každodenním sledováním účtů, ale pouze na základě svodky předkládané M.Š.

Pokud se měl obžalovaný vyjádřit k samotné podstatě advokátní úschovy, tato v případě společnosti XXXXX a bodu 2) výrokové části rozsudku byla dle názoru obžalovaného modifikována dalším pokynem, a to ze strany I.H., že s prostředky může nakládat. Pakliže tuto skutečnost popírá svědek T. jako právní zástupce společnosti XXXXX, tento byl dle vyjádření obžalovaného pouze administrátorem a naznačuje, že nemusel o dohodě mezi obžalovaným a svědkem H. vůbec vědět. Jinak obžalovaný připouští, že jako advokát není oprávněn s prostředky na úschovných účtech hospodařit nebo jakkoliv s nimi manipulovat. Dále obžalovaný tvrdí, že v popsanych případech jeho podřízení uzavřeli bez vědomí obžalovaného smlouvu o advokátní úschově, převzali na úschovní účet finanční prostředky, aniž by o tom obžalovaný věděl a následně s těmito prostředky disponovali, tzn. rozesílali je mj. na další úschovní účty, na soukromý účet obžalovaného, event. z těchto prostředků hradili jiné závazky, a to vše, aniž by obžalovaný o tom věděl. Pokud se takovýto postup měla dopouštět konkrétní osoba, ukazuje obžalovaný na svědka M.Š. Dohoda o nakládání s úchovou společnosti H. byla ústní, navzdory tomu, že se jednalo o 10 milionů Kč, písemně se tato dohoda neošetrovala, neboť protistrana byla velice tvrdým bojovníkem, proto bylo přijato nestandardní opatření a nevěděl o tom ani T., který nebyl členem užší skupiny. Jak vzájemně komunikovali I.H. a T., obžalovaný neví. Stejně tak mu nic není známo o padělaném výpisu z depozitního účtu v souvislosti s bodem 2) výrokové části rozsudku, ani o smyšleném návrhu imaginární osoby P.S, v souvislosti s bodem 4) výrokové části rozsudku. Pakliže z vyjádření některých svědků vyplývá, že sám obžalovaný argumentoval, proč advokátní úschova není řádná a včas vyplacena, připouští obžalovaný, že uváděl pouze některé okolnosti. Jednou z nich byl interní audit, který fakticky musel proběhnout v souvislosti s ukončením působnosti M.Š.. Obžalovaný vyvrací, že by se zmiňoval o finančně analytickém útvaru, ačkoliv tento řešil částku 150 milionů Kč v jeho advokátní kanceláři. Pravdou rovněž bylo, že advokátní kancelář měnila bankovní ústav na přelomu roku 2011 – 2012, a to z XXXXX na XXXXX, když obžalovaný údajně přestal cítit důvěru dosavadního bankéře. Zároveň však obžalovaný uznává, že změna bankovního ústavu nemohla mít vliv na způsobilost vyplácet advokátní úschovy. Obžalovaný aktuálně neví, z jakých prostředků byl splacen úvěr u XXXXX (bod 3) a pokud bylo zjištěno, že to bylo z prostředků složených manželí V. (bod 4), je to možné, avšak tyto transfery musel realizovat M.Š.. Jak on však měl vědět, že má z prostředků manželů V. hradit úvěr u XXXXX,

odůvodňuje obžalovaný tým, že svědek Š. měl informace o veškerých finančních tocích kanceláře.

Z obecného pohledu v předmětném období dispoziční práva s účty advokátní kanceláře, včetně účtů úschovných, měli pouze obžalovaný a M.Š. jako office manager. Je pravdou, že smlouvy s bankami na vedení účtů byly uzavřeny s obžalovaným a na jeho jméno. Obžalovaný se zároveň vyjádřil k technické stránce manipulace s těmito účty. Po celou dobu přípravného řízení až do podání obžaloby se žádným konkrétním způsobem nehájil, jelikož očekával, že státní zastupitelství bude postupovat jinak, obžalovaný měl za to, že v průběhu dokazování jím tvrzené okolnosti vyplynou natolik najevo, že k obžalobě na jeho osobu ani nedojde. Vyčkával tedy s výpovědí a má za to, že v nějakém úředním záznamu policistům naznačoval, že by doporučoval směřovat vyšetřování jiným směrem, aby byl pachatel objasněn, aniž by obžalovaný musel na někoho ukazovat. Sám obžalovaný však trestní oznámení na M.Š. nepodal, snažil se řešit renomé a finanční závazky advokátní kanceláře a nikdy by si nepomyslel, že se svědek Š., s nímž se dobře znal a měl jeho důvěru, takto zachová. Dle názoru obžalovaného ostatní zaměstnanci advokátní kanceláře nemuseli vůbec tušit, že ze strany svědka Š. má docházet k nějakému zneužívání finančních prostředků.

K bodu 1) se vyjádřil svědek I.M. Uvedl, že do styku s obžalovaným L. přišel v souvislosti s řešením pracovně-právního sporu se společností XXXXX, kdy hrozilo zaplacení smluvní pokuty ve výši přes 2,5 mil. Kč, pokud neuhradí XXXXX 3,5 mil. Kč. Po dohodě s L. složil na jeho účet 3,5 mil. Kč a tím bude zajištěno, že po něm nebude požadována smluvní pokuta v případě prohry pracovně-právního sporu. Společnost XXXXX podala žalobu k rozhodčímu soudu. Rozhodčí řízení v prosinci 2010 prohrál a musel uhradit požadovanou částku včetně smluvní pokuty a úroků, což bylo více jak 7 mil. Kč celkem. Částku 3,5 mil. Kč vymáhá vůči obviněnému v rámci civilního řízení.

Dále uvedl, že po dohodě s L. složil částku 1 mil. Kč jako rezervační poplatek v souvislosti s koupí činžovního domu v Praze. O jiném použití těchto prostředků se s L. nebavil. Částka byla předána k úschově, kterou měl u něho složenou. Složení dalších finančních prostředků v roce 2010 souviselo s navýšením úschovy. Svědek předložil Smlouvu o úschově peněz a o svěřenectví majetku ze dne 28.5.2009 uzavřenou mezi L. jako schovatelem, poškozeným jako složitelem a XXXXX jako oprávněným, jejímž předmětem bylo složení částky 3.566.632,- Kč na účet schovatele č. XXXXX vedený u XXXXX, zřízený schovatelem výhradně pro tuto úschovu. Pokud svědek tvrdí, že po dohodě s L. složil na jeho účet 3,5 mil. Kč a tím bude zajištěno, že po něm nebude požadována smluvní pokuta v případě prohry pracovně právního sporu, pak je nutno poukázat na listiny opatřené v průběhu vyšetřování, a to zejména žalobu podanou žalobcem XXXXX. zastoupenou V.G. k Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 23.7.2009. Z obsahu žaloby m.j. vyplývá, že I.M. dne 26.5.2009 uzavřel s žalobcem (XXXXX.) Dohodu o vypořádání, na základě níž měl žalobci do 10ti pracovních dnů od uzavření dohody uhradit částku 3.566.632,- Kč a v případě nesplnění této povinnosti zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši 2.660.000,- Kč na základě písemného oznámení žalobce do 10 pracovních dnů od oznámení. Svědek I.M. Dohodu, která byla uzavřena za přítomnosti jeho právního zástupce pana P.S., advokáta XXXXX, nesplnil a žalobci zaslal dopis datovaný 1.6.2009, v němž tvrdí, že Dohoda je absolutně neplatná a k jejímu uzavření došlo pod nátlakem a za nevýhodných

podmínek, přičemž neuvedl důvody neplatnosti a proč došlo k uzavření pod nátlakem za nepříznivých podmínek, a to za účasti jeho právního zástupce. Nejpozději k 10.6.2009 věděl, že uložení částky 3.566.632,- Kč na vázaný účet je irelevantní, a nemůže být považováno za splnění povinnosti. K uvedenému je třeba uvést, že i přes tuto informaci neučinil žádná opatření ani nepodal na právního zástupce trestní oznámení, jestliže se cítil podveden. Rozhodčí soud vydal dne 10.12.2010 rozhodčí nález, jímž vyhověl v plném rozsahu žalobě.

Dle vyjádření svědka mu obžalovaný dluží smluvní pokutu včetně příslušenství, jinak jistiny, které vložil na jeho účet jako úschovu, byly vyplaceny. V průběhu celé doby komunikoval kromě L. i s jeho koncipienty. Svědek nebyl předem upozorněn a informován o tom, že s penězi v advokátní úschově bude nakládáno a vůbec by jej nenapadlo, že něco takového je možné. Dále se svědek obsáhle vyjádřil k podstatně spolupráce s obžalovaným a k problematice tzv. solučního účinku advokátní úschovy, který mu údajně byl obžalovaným prezentován. Kontakt na obžalovaného L. mu údajně zprostředkoval bývalý kolega P. Ten rovněž absolvuje právní spory s bývalým zaměstnavatelem XXXXX. Vyplacení advokátní úschovy dle vyjádření M. bylo vázáno na rozhodnutí rozhodčího soudu, přičemž složená částka měla sloužit jako argument pro zrušení obstavení majetku svědka. V tom však nezaznamenal úspěch a proto dospěl k závěru, že tyto složené peníze jsou k ničemu a požadoval jejich vrácení od obžalovaného. Toto obžalovaný říkal, že je možné, ale museli by informovat protistranu a rozhodčí soud, nevypadalo by to dobře a budilo by to špatný dojem. Následně obžalovaný nekomunikoval a svědek nebyl údajně schopen získat žádnou informaci. Svědka ještě napadlo, zda vůči obžalovanému neběží nějaká promlčecí lhůta, což mu obžalovaný popřel, avšak z právní konzultace s aktuálním zmocněncem N. zjistil, že taková dvouletá promlčecí doba skutečně běží.

V těchto souvislostech je možno zmínit již nyní, že obhajoba i státní zástupkyně navrhovaly doplnit dokazování výsledkem svědka J.P. y, a to zejména k otázce sporu vedeného obžalovaným se svědkem M. a k otázce, zda advokátní úschova, která byla realizována u obžalovaného, má či nemá tzv. soluční účinek ve vztahu k civilnímu sporu, v němž nebyl M. úspěšný. Obhajoba má za to, že P. by se měl vyjádřit ke způsobu komunikace s XXXXX ohledně financí k okolnostem uzavření předmětné smlouvy o úschově a zda M. byl srozuměn, že s finančními prostředky je možno ze strany obžalovaného disponovat. V tomto ohledu však soud dospěl k závěru, že tato svědecká výpověď je ve věci nadbytečná, přičemž svědek se nemůže žádným způsobem vyjádřit ke skutečnostem relevantním ve věci rozhodnutí o vině obžalovaného. Především J.P. nebyl v žádném právním vztahu s obžalovaným a tento jej nezastupoval na stejné bázi jako M. Veškerá písemná a smluvní dokumentace založená ve spise se týká výlučně vztahu M. – obžalovaný, přičemž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že se ujednání mezi oběma aktéry účastnil též J.P. Jak ještě bude zmíněno níže, tzv. soluční účinek úschovy prostředků M. a u obžalovaného je sice jádrem sporu mezi M. a obžalovaným, nicméně je zcela podružnou otázkou ve věci žalované trestné činnosti. U této je dle názoru soudu stěžejní pouze v tom rozměru, že advokátní úschova byla realizována, je třeba objasnit, z jakých důvodů a jaký byl titul obžalovaného k eventuálnímu nakládání s finančními prostředky tvořícími úschovu M. Je naprosto zjevné, že jak M., tak obžalovaný, věnují značnou část svých vyjádření problematice jejich vzájemného sporu o tom, zda obžalovaný je zodpovědný za neúspěch M. v občanskoprávním sporu díky údajně prezentovanému solučnímu účinku advokátní úschovy, nicméně tato problematika absolutně

nesouvisí s podstatou žalované trestné činnosti. Soud je tedy motivován provádět pouze takové dokazování, aby bylo objasněno, jakým způsobem s advokátní úschovou v případě M. bylo naloženo, tedy jakým způsobem byly prostředky použity, zda se tak stalo se svolením M. či nikoliv a zda eventuálně tato advokátní úschova byla obžalovaným, byť v prodlení, uhrazena, a to kompletně či částečně. Jak ovšem vyplývá ze zcela okrajového postavení J.P., který de facto pouze zprostředkoval kontakt mezi obžalovaným a M., nemůže se ke shora vymezeným stěžejním otázkám řešícím samotnou trestnou činnost, relevantně vyjádřit. Proto výslech tohoto svědka nebyl soudem I. stupně proveden.

K bodu 2) výrokové části se vyjádřili svědci J.T. a I.H.. Svědek **J.T.** jako právní zástupce firmy XXXXX se vyjádřil ke složení částky 10 mil. Kč do advokátní úschovy u L. dne 17.1.2011, a to v souvislosti se zastupováním v soudních sporech se společností XXXXX. Smlouva byla uzavřena na tři měsíce, po dohodě stran prodloužena o měsíc do 15.4.2011. Po uplynutí data vyzvali L. k výplatě předmětu úschovy zpět na účet, neboť soudního směru nebylo dosaženo. Dále se vyjádřil k reklamaci platby ze dne 22.4.2011, neboť peníze neobdrželi, proto se obrátili na XXXXX s žádostí o prověření platby ve výši 10 mil. Kč ze dne 22.4.2011. Dne 29.6.2011 banka sdělila, že předmětná platba ze dne 22.4.2011 neproběhla. Asi v polovině měsíce června 2011 peníze od L. obdrželi a ukončili s ním veškerou spolupráci. K výpovědi svědka jsou doloženy písemné listiny, a to sdělení XXXXX, Smlouva o úschově ze dne 17.1.2011 a její Dodatek č. 1 ze dne 15.3.2011. Falzifikovaný výpis z účtu u XXXXX svědek nedohledal, kdo konkrétně předložil či zaslal. Podle sdělení XXXXX nedošlo k vyplacení úschovy z důvodu jakési technické překážky nebo technického problému na straně banky, kdy částka měla být zablokována na nějakém meziúctu nebo vnitřním účtu banky. Toto konkrétně řekl obžalovaný. Když si věc ověřila společnost XXXXX přímo u banky, bylo zjištěno, že k žádné platbě vůbec nedošlo. Jinou negativní zkušenost s advokátní úschovou v XXXXX nemají. Celá předmětná kauza byla ze strany společnosti XXXXX řešena v tandemu svědka T. svědka I.H. . I.H. pak potvrdil jakoby věcnou správnost a obchodní rozměr daného případu.

Svědka **I.H.** pracoval u společnosti XXXXX jako obchodní ředitel, byl na pozici člena představenstva a pracoval též jako ředitel stavební divize. Firma XXXXX se přihlásila do soutěže o výstavbu skladu vyhořelého paliva v Temelíně, přičemž zakázku nezískala, ale uzavřeli smlouvu se společností XXXXX, která tendr vyhrála, s tím, že pro tuto společnost budou realizovat stavební dodávku. K naplnění této smlouvy však nedošlo a vznikly mezi oběma subjekty spory, kdy společnost XXXXX žalovala společnost XXXXX a ta naopak žalovala i společnost XXXXX. Předmětná advokátní úschova 10 milionů Kč měla dle vyjádření svědka sloužit jako projev vůle vůči protistraně, že mají zájem se smírně dohodnout. Nic konkrétního stanovené nebylo. Nebyl stanoven ani žádný speciální režim advokátní úschovy a úschova měla být vrácena, pokud nebude dosaženo smíru. Tohoto se nedosáhlo, proto advokátní kanceláři obžalovaného byla tato skutečnost oznámena, došlo k určité prodlevě, tedy úschova nebyla vyplacena včas, což zneklidnilo zejména německého finančního ředitele. Písemná dohoda o advokátní úschově byla bez jakékoli bližší specifikace, bez konkrétních pokynů a podmínek. Advokátní kancelář měla obdržet odměnu především na základě úspěchu, tedy pokud získá pro společnost XXXXX peníze z daného obchodního případu. Ačkoliv byl svědek v průběhu jeho výpovědi opakovaně vyzván ke specifikaci a bližšímu objasnění toho, co vlastně obžalovanému dovolil z hlediska nakládání s prostředky v advokátní úschově, je ochoten připustit pouze obecný pokyn typu „máte od nás peníze, tak si s tím nějak poradte“.

Žádné konkrétní instrukce však obžalovaný k nakládání s penězi neobdržel. Svědek pak měl za to, že jako renomovaný advokát si bude umět s případem poradit. Byl-li svědek opakovaně dotazován, zda z jeho úst obdržel obžalovaný svolení manipulovat s prostředky v advokátní úschově, takovouto formulaci svědek odmítá. Svědek ani neví, že v určitém období jím zmíněné prodlevy peníze na úschovním účtu vůbec nebyly a režim advokátní úschovy mu není znám. Žádným bližším způsobem se k tomu neumí vyjádřit. Maximálně je svědek ochoten připustit, že obžalovaný mohl peníze použít např. pro přiměřené financování jednání s protistranou, aby obžalovaný dosáhl svého cíle a k tomu použil přiměřenou částku. Tuto částku však není schopen svědek ani procentuálně ani nominálně označit, ani nedokáže vymezit okruh úkonů, ke kterým by obžalovaný prostředky směl použít. Každopádně rozhodně nedal svolení nakládat s úchovou tak, že 10 milionů zmizí z úschovního účtu. Svědkovi nebyl předložen ani žádný soupis úkonů, které ve věci event. obžalovaný činil, ani okruh těchto úkonů zjišťovat nechtěl. K opakovaně kladenému dotazu, zda tedy měl obžalovaný povolení z úschovy 10 milionů Kč něco vzít a použít a zda taková dohoda mezi nimi existovala, není ochoten svědek odpovědět buď ano, nebo ne a pouze uvádí, že „svět není černobílý“. V předmětném období pracoval svědek na postu obchodního ředitele, právní oddělení o takovémto režimu advokátní úschovy neinformoval, neboť to není jejich starost. Každopádně svědek rozhodně nedal souhlas k tomu, aby peníze posílal obžalovaný na své soukromé účty, aby vyplatil zástavu jiných klientů, aby platil daň z převodu nemovitosti apod. Použití prostředků se event. mělo vázat čistě k obchodu společností XXXXX a k příslušné smlouvě. Advokátní úschova neměla předem stanoven termín vyplacení společnosti XXXXX. Teprve v okamžiku, kdy se ukázalo, že smír se společností XXXXX už není možný, byla vyzvána advokátní kancelář k vrácení advokátní úschovy.

K bodu 4) se vyjádřila jako jednatelka společnosti XXXXX. svědkyně **P. P.**, přičemž od uvedené společnosti si manželé V. kupovali dům. Převod kupní ceny měl být realizován advokátní úschovou a pan V. navrhl L. Po uzavření kupní smlouvy a smlouvy o advokátní úschově měly být vázané prostředky uvolněny na účet prodávajícího v určitém termínu po předložení výpisu z katastru nemovitostí prokazující vlastníctví manželů V. K výplatě nedošlo, proto kontaktovali L, kde jim asi nějaký asistent sdělil, že dopis s výpisem z katastru nemovitostí neobdrželi, proto poslali druhý dopis, který opět obsahoval výpis z katastru nemovitostí a výzvu k vyplacení peněz. Peníze opět neobdrželi a při kontaktu s L. tento sdělil, že na katastru byl návrh na zneplatnění kupní smlouvy s manželou V. z důvodů uplatňování předkupního práva P.S. Pro ni to byla osoba zcela neznámá a ukázalo se, že tento člověk neexistuje, proto následovala výzva panu L. k vyplacení peněžních prostředků. Kupní cena byla vyplacena po částkách ve výši 500.000,- Kč.

K.V. jako svědek uvedl, že s manželkou se rozhodli pořídit v Praze rodinný dům, který chtěli koupit od společnosti XXXXX Protože čerpali hypoteční úvěr, požadovala banka uskutečnit převod přes advokátní úschovu. Podepsali kupní smlouvu a smlouvu o úschově. Z hypotéky bylo hrazeno asi 16 mil. Kč a z vlastních zdrojů 8 mil. Kč. Peníze byly uloženy k panu L. do úschovy. Před výplatou, po vložení vlastnických listů do katastru nemovitostí ho L. informoval, že na Obvodní soud asi pro Prahu 5 přišla žaloba z důvodů vlastníctví pozemku domu, proto vznikla nějaká prodleva nebo nesrovnalosti.

Z listin, které se vztahují k tomuto skutku, byla opatřena kupní smlouva ze dne 19.8.2011, Smlouva o úschově peněz a o svěřenectví majetku uzavřená mezi L. jako schovatelem, manžely V. jako složiteli a společností XXXXX jako oprávněné dne 19.8.2011, žádost P.P. o vyplacení kupní ceny adresovaná XXXXX ze dne 22.9.2011, předávací protokol ze dne 5.10.2011, žaloba o neplatnosti kupní smlouvy podaná dne 19.10.2011 k Obvodnímu soudu Praha 5. Jako žalobce je uveden P.S., XXXXX, proti žalovanému XXXXX, příkazy k výplatě zbytku úschovy ze dne 29.11.2011, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9.11.2011 sp.zn.: 26C 317/2011 v právní věci žalobce P.S. Uvedeným usnesením bylo řízení zastaveno, neboť z centrální evidence obyvatel bylo zjištěno, že osoba žalobce neexistuje. Návrh onoho pana S. ohledně předkupního práva byl dle tvrzení svědkyně podán v době, kdy už měla nastat výplata z advokátní úschovy. Mimo žaloby pana S. a údajného nedoručení podkladů k výplatě z advokátní úschovy si svědkyně nevybavuje, zda bylo ještě nějaké jiné vysvětlení prodlení. L. ani nevysvětlil, proč k výplatě peněz z úchovy došlo po částkách 500.000 Kč. Společnost byla ráda, že již s obžalovaným nemusí komunikovat.

K bodu 5) svědek **M.P.** uvedl, že byl vlastníkem bytu 3+1 v XXXXX na ulici XXXXX, který se rozhodl prodat. Na inzerát se přihlásila realitní společnost XXXXX, která měla zájem byt prodat pod podmínkou, že se při prodeji musí využít právní úschova pana L., což splnil. Kupujícími byla M.T. a M.N., kteří na kupní cenu čerpali hypotéku u XXXXX Banka kupní cenu ve výši 2.100.000,- Kč zaslala do právní úschovy L. dne 27.3.2012. Podle smluvní právní úschovy měly být peníze vyplaceny do 7 pracovních dnů, kdy bude předložen originální List vlastnictví, v němž jako vlastníci budou kupující. Požadovaný dokument byl dodán, ale peníze mu nepřišly, proto dne 9.7.2012 opakovaně do L. doručil výpis z Katastru nemovitostí, hovořil s L, který se omlouval s tím, že dá vše do pořádku. Nakonec peníze obdržel, což souviselo s tím, že pomocí právníka podal podnět na Českou advokátní komoru. Vyjma kupní ceny obdržel úroky z prodlení a byly mu uhrazeny náklady na právní zastoupení. Po telefonu svědek P. hovořil pouze s podřízeným obžalovaného panem R., který uvedl, že pravděpodobně došlo k nějakému zdržení kvůli nekompletním papírům. Také bylo svědkovi doporučeno sjednat si schůzku přímo s obžalovaným. Na této schůzce se pak svědek dozvěděl, že někdo z jeho právníků způsobil v těchto věcech nějaké nepatřičnosti, navíc firma prý procházela nějakým auditem, a proto došlo ke zdržení. Obžalovaný svědka ubezpečil, že částka bude ve lhůtě několika dnů vrácena, což se nestalo. Obžalovaný nezvedal telefony a s nikým jiným již svědek komunikovat nechtěl. Pokud se týká advokátní úschovy, rozhodně nebylo smluvně ujednáno, že by obžalovaný směl s těmito finančními prostředky jakkoliv nakládat. Obžalovaný na svoji obranu uváděl, že nebylo v jeho silách, aby problém zjistil a svědkovi se nechtělo věřit, že by přes jeho naléhání a opakované výzvy muselo vrácení peněz trvat tak dlouho. Svědek připouští, že celá věc byla ze strany obžalovaného finančně vyrovnána, včetně dalšího plnění za prodlení.

K bodu 6) svědkyně **K.J.**, uvedla, že počátkem roku 2012 po dohodě s panem Š. z realitní kanceláře XXXXX se dohodla na prodeji rodinného domu v Křenovicích. Kupcem byla paní L.J.. Převod a veškerá smluvní dokumentace se realizovala přes L, což si vymínila realitní kancelář. Podle podmínek úschovní smlouvy již nebyla vyplacena kupní cena, proto obratem kontaktovala realitní kancelář, aby toto řešila. Od té doby začaly jenom sliby, proto její manžel podal trestní oznámení na policii a ona na Českou advokátní komoru. Osobně dvakrát a telefonicky jedenkrát kontaktovala L., který říkal, že finance budou vyplaceny, ale že v jeho AK probíhá audit, takže peníze nemůže vyplatit. Nakonec jim byly peníze vyplaceny,

včetně sankce ve výši 42.503,- Kč dvakrát, a to dne 4.7.2012 a 30.10.2012. Celou záležitost komunikoval s obžalovaným především bývalý manžel svědkyně, a to e-mailem, jelikož telefonicky byl obžalovaný nedostižný a telefon nezvedal. Nejčastějším důvodem k nevyplacení advokátní úschovy byl jakýsi audit, a že jsou obžalovanému pozastaveny možnosti výplaty z účtu. Obžalovaný říkal, že to je z finančního úřadu a vzhledem k tomu, že má účty zablokované.

K bodu 7) výrokové části rozsudku svědkyně **H.K.** uvedla, že společně s paní B. zdělila byt v Brně na Lesné a někdy v listopadu 2011 se domluvily na prodeji bytu. Byt prodaly přes realitní kancelář v Brně na ulici Lidické a kupující byla paní J.J.. S agenturou bylo domluveno, že peníze budou složeny u obžalovaného do úschovy, než bude proveden převod v katastru. V květnu 2012 dostala dopis od pana L., v němž psal, že to bylo již přepsáno. Peníze jim nebyly vyplaceny, tak šla do AK L., kde jí bylo řečeno, že se musí objednat. Tak se objednala za 14 dní, kdy jí bylo řečeno, že L. tam není a tak se to opakovalo každých 14 dní, proto do AK posílala e-maily. Pak se měla dostavit asi v 7. měsíci roku 2012, mluvila s nějakým právníkem, který říkal, že peníze budou během týdne převedeny na účet. To se opakovalo asi třikrát, mluvila pak s panem L. a ten slíbil, že peníze budou odeslány v 8. měsíci. Peníze dostala, bylo to něco přes 800.000,- Kč a k tomu nějaké úroky. Listiny, které souvisely s prodejem bytu, se podepisovaly u L. v kanceláři na ulici XXXXX Když peníze nepřicházely, bylo svědkyni řečeno, že jsou v advokátní kanceláři personální změny, že mají nějakou revizi na účty, přičemž tyto důvody však neuváděl přímo obžalovaný L. S tím svědkyně mluvila pouze 2x, jednou telefonicky a jednou osobně v kanceláři. Obžalovaný slíbil, že peníze jí dá, o čemž podepisovala i nějaký doklad těsně předtím, než peníze skutečně obdržela a obžalovaný jí tedy již nic nedluží. Svědkyně pak podepsala, že proti obžalovanému nebude ničeho uplatňovat. Obžalovaný uváděl, že v advokátní kanceláři byly změny, že tam měli kontrolu na účetnictví.

Svědkyně **Z.B.** uvedla, že s paní K. z Brna zdělila byt v XXXXX, který se rozhodly prodat přes realitku XXXXX. Kupujícími byla XXXXX. Na výplatu peněz z úschovy u pana L. pořád čekala. Měla svého právního zástupce, který za ni vše vyřizoval a informoval ji. Peníze obdržela asi o 6 týdnů později a k tomu navíc dostala 15.000,- Kč jako odškodné.

K bodu 8) svědek **J.C.** uvedl, že s manželkou se rozhodli někdy koncem února 2012 prodat byt v XXXXX. Na prodeji bytu se dohodli s realitní kanceláří XXXXX, která našla zájemce o koupi bytu, a to L. a A. a B. Poté dne 26.3.2012 uzavřeli Smlouvu o úschově peněz a svěřenectví s L., který k podpisu smlouvy osobně nepřišel, zastupoval ho právní asistent P. L. Asi za 2-3 týdny dostali informaci z realitní kanceláře o složení kupní ceny ve výši 2.060.000,- Kč na účet schovatele L. a že dne 18.4.2012 má být podepsána kupní smlouva, což se stalo. Dne 16.5.2012 osobně doručil do AK L. originální List vlastnictví a dozvěděl se, že pracovník AK L. vlastnictví doručil již 10.5.2012. Peníze uvolněny nebyly, což urgoval, několikrát se sešel s L., který se odvolával na nějaké interní problémy v jeho advokátní kanceláři. Posléze nebyl L. k zastížení, proto dne 22.6.2012 podal na policii trestní oznámení. Našli si vlastního advokáta, jehož prostřednictvím vymáhali kupní cenu ve výši 1.998.200,- Kč. Nakonec polovina kupní ceny jim byla vyplacena na účet dne 3.7.2012 a druhá polovina dne 12.7.2012. Dne 31.7.2012 jim byla vyplacena smluvní pokuta 230.000,- Kč a náklady na advokáta ve výši 16.000,- Kč, proto jako poškozený se nepřipojuje k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody. Svědek předložil smlouvy uzavřené v souvislosti s prodejem bytu, a to Smlouvu o

smlouvě budoucí kupní ze dne 26.3.2012, Smlouvu o úschově peněz a o svěřenectví majetku ze dne 26.3.2012, Smlouvu kupní na nemovitost ze dne 18.4.2012 a kopie korespondence mezi ním a L., včetně Potvrzení o splnění podmínek ze dne 7.6.2012. Svědek ne vždy komunikoval přímo s obžalovaným, ale např. i se svědkem Š. a s XXXXX. Podle sdělení samotného obžalovaného došlo k nevyplacení finančních prostředků z důvodu administrativního pochybení interních zaměstnanců jeho advokátní kanceláře. Poté bylo sděleno po dalším zhruba měsíci, že došlo k pochybení na straně banky a že obžalovaný musí osobně navštívit banku a když i toto bylo později údajně v pořádku, tak zase mělo dojít k jinému pochybení, což svědek považuje za pouhé zastírací důvody. Nikdy nedošlo k nějakému detailnímu vysvětlení údajně interní chyby zaměstnanců ani pochybení na straně banky.

Pokud jde o poškozeného **A.D.** (bod ad II/10) výroku obžaloby) tento nebyl vyslechnut jako svědek, neboť dne 24.12.2012 zemřel. Nicméně při podání vysvětlení předložil písemné materiály, z nichž vyplývá, že dne 18.4.2012 s obž. L. jako schovatelem a M. K. jako složitelem uzavřel Smlouvu o úschově peněz a o svěřenectví majetku, Smlouvu kupní na nemovitost uzavřenou s kupující M.K. List vlastnictví č. XXXXX, v němž je M.K. uvedena jako vlastník, byl AK L. doručen 3.7.2012.

Svědka **M.H.** uvedl, že je jednatelem společnosti XXXXX, která se zabývá zprostředkováním prodeje nemovitostí, někdy nákupem a prodejem. Využívali právních služeb AK L., kdy se jednalo o vypracování kupních smluv a advokátní úschovy. Uzavřeli Smlouvu o poskytování právních služeb dne 1.10.2011. Spolupráce zpočátku probíhala bez problémů a fungovala asi 4-5 měsíců. Počátkem roku 2012 se začaly objevovat první opožděné výplaty úschov na účet klientů ze strany AK L. Klienti si stěžovali, a když se nedal ustát tlak klientů, uskutečnila se schůzka s panem B., Š. a L., při níž chtěli, aby se L. vyjádřil, proč z jeho strany nejsou peníze řádně vypláceny. Bylo jim sděleno, že má prostředky zablokované nějakým vyšetřováním. Odvolával se na Finančně analytický útvar, že se jedná o běžný byrokratický proces, že peníze budou odblokovány a řádně vypláceny. Po nějaké době proběhla další schůzka, a protože se situace nezlepšila, tak někdy v květnu nebo červnu 2012 ukončili spolupráci s AK L. Za poskytování právních služeb byl L. odměňován formou fakturační platby. Dále se svědek vyjádřil k podmínkám, které musely být splněny, aby byly peníze z úschovy L. vypláceny, když se jednalo o předložení LV s vyznačením nového majitele. Toto LV se dokládalo na sekretariát AK L. Svědek předložil Smlouvu o poskytování právních služeb uzavřenou dne 1.10.2011 mezi R.L. a obchodní společností XXXXX. Podle svědka se obžalovaný ve věci nevyplacených advokátních úschov odkazoval buď na interní postupy kanceláře nebo na zmíněný finančně analytický útvar. Ony interní postupy pak měly navazovat na kontrolu uvedeného útvaru a obžalovaný klientům celou věc zdůvodňoval a dával i písemné potvrzení, že platbu pošle do 14 dnů. Svědek ví od klientů, že tato lhůta dodržena nebyla. Klienti se nemohli obžalovanému dovolat, a proto byla prioritou společnosti XXXXX zprostředkovat kontakt mezi klienty a obžalovaným. Většinou XXXXX komunikovala přes koncipienty obžalovaného, případně svědka Š., což ovšem vzhledem k dané situaci byly nekompetentní osoby. Svědek již předtím na stejné bázi spolupracoval s jinou advokátní kanceláří, 6 let podniká v oboru realit, ale nikdy se mu nestalo, že by měl u jiné advokátní kanceláře problémy s vyplácením úschov. V současné době už svědkovi není znám žádný klient, kterému by obžalovaný něco dlužil. Když problémy s úschovami započaly, kontaktovali svědka Š., neboť obžalovaný byl často mimo kancelář, tudíž k nezastižení.

Na návrh obhajoby vypověděli k poměrům v advokátní kanceláři obžalovaného svědkyně H.N., P.P., L.B. a L.K. Svědkyně **H.N.** pracuje u obžalovaného jako asistentka-sekretářka od 1.5.2011. Svědkyně však neví nic o tom, že by obžalovaný měl mít problémy s advokátními úschovami, neboť pracuje na sekretariátu a pouze přebírá poštu. Kdo a jak se stará o účty s advokátními úschovami, neví. Neví ani, kolik měl obžalovaný úschovných účtů a u kterých bank. Na to měl zřejmě office managera nebo někoho jiného. Tímto office managerem byl mj. M.Š., který měl i oprávnění disponovat s běžnými účty advokátní kanceláře. Dále měl toto oprávnění zřejmě účetní a logicky i obžalovaný. Zda office manager disponuje i s účty na advokátní úschovy, svědkyně neví. Obžalovaný byl v období roku 2011 – 2012 fyzicky přítomen v kanceláři v Brně zhruba 2x týdně. Po dobu jeho nepřítomnosti kancelář vedl office manager.

Svědkyně **P.P.** pracovala u obžalovaného v advokátní kanceláři jako koncipient od července 2010 do ledna 2014. Ví, že se v kanceláři řešily nějaké problémy s advokátními úschovami, avšak svědkyně byla na pozici řadového zaměstnance, takže bližší informace nemá ani o počtu takových případů či celkovém finančním objemu nebo období. Neví ani, kolik měl obžalovaný úschovných účtů a u kterých bank. Svědkyně neřešila ani agendu převodu nemovitostí. S prostředky advokátní kanceláře určitě hospodařil L. Svědkyně neví, jaká byla dispoziční práva k účtům, zda a jaké měl k nim dispoziční právo office manager, ale mohl do nich nahlížet. Na postu office managera pracoval svědek M.Š., který skončil v červnu 2012 a to na základě nějaké rozepře mezi ním a obžalovaným. Details však svědkyně neví. Společnost XXXXX byla klientem advokátní kanceláře, svědkyni je známo, že při převodech nemovitostí se povětšinou skládaly do advokátní úschovy kupní ceny za nemovitosti. Kdo a jakým způsobem obhospodařoval tyto úschovy, jí však známo není. Ví pouze tolik, že nějaký problém s úchovou byl. Kancelář v období roku 2011 – 2012 vedl právě M.Š., který měl velmi blízký vztah k obžalovanému. Dále svědkyně potvrzuje, že se v kanceláři používalo tzv. podpisové razítko v okamžicích, kdy nebyl obžalovaný přítomen, a o použití tohoto razítka se vedla záznamová kniha.

Svědkyně **L.B.** pracovala u obžalovaného jako koncipientka v období od roku 2010 do roku 2013. Do kontaktu s advokátními úschovami se však nedostávala. Agendu společnosti XXXXX rovněž nedělala. Zaznamenala, že někdo řešil problém s advokátními úschovami, ale neví, jak se problém vyřešil, neboť to šlo mimo svědkyni. Vůbec jí není známo, kolika úschovnými účty kancelář disponovala. Pouze předpokládá, že dispoziční právo k účtům měl obžalovaný a office manager. Ten navíc např. za situace, kdy v kanceláři chyběly peníze, tyto vybral a přinesl. M.Š. na postu office managera skončil v průběhu roku 2012. Vědělo se, že se nepohodl s obžalovaným, ale příčinu jeho odchodu se personál nedozvěděl. Obžalovaný se nikdy nezmínil, že by svědek Š. porušil nějaké pracovní povinnosti nebo interní předpisy. Naopak se dalo říci, že M.Š. je pravou rukou obžalovaného. Konkrétně společnost XXXXX přivedl jako klienta právě M.Š. Jeho vztah s obžalovaným byl zpočátku velmi přátelský, ale později se mezi nimi objevily nějaké spory. Rovněž svědkyně potvrzuje praxi spočívající v používání podpisového razítka, o jehož použití se vedla záznamová kniha.

Svědék **L.K.** se vyjádřil jako klient advokátní kanceláře obžalovaného, kterého zná od roku 2008 – 2009. V období 2010 – 2012 byl především svědek v kontaktu s M.Š.. Svědek spolupracoval na bázi smluvních vztahů, které mu ošetřovala právě advokátní kancelář obžalovaného, neboť svědek je podnikatelsky činný na úseku demoličních prací, kdy uzavírá mj. jiné s různými protistranami dohody o odkupu železa nacházejícího se v demolovaných objektech. Svědkovi je známo, že M.Š. pracoval jako šéf kanceláře obžalovaného. Svědek skládal opakovaně peníze do úschovy v advokátní kanceláři, a to v částkách zhruba do 1 milionu Kč. Pakliže se obě strany obchodního vztahu svědka shodly, byl dán pokyn k uvolnění peněz ve prospěch protistrany, která železo svědkovi prodávala. O těchto převodech peněz byl nepochybně informován i obžalovaný. Svědek uvádí, že příslušné částky advokátní kancelář vyplácela většinou hotovostně, má za to, že z 80 % tak činil svědek Š. Svědek myslí, že oprávnění disponovat s úschovami a s prostředky na úschovních účtech měli právě obžalovaný a svědek Š. Problém z hlediska vyplacení úschovy měl svědek snad pouze v jediném případě, kdy šlo pouze o prodlevu, ale svědek Š. to dal do pořádku. Svědek v podstatě komunikoval výlučně pouze s obžalovaným nebo svědkem Š. Peníze do advokátní kanceláře dával do úschovy pouze jednou převodem, jinak to většinou byly částky do půl milionu Kč, které se dávaly v hotovosti. Zda tato hotovost následně z rukou svědka Š. směřovala do trezoru nebo do banky, svědek neví. Písemnou smlouvu o uložení těchto peněz svědek nesepisoval, obdržel vždy pouze příjmový doklad nebo stvrzenku. Svědkova protistrana si nikdy nestěžovala, že by neobdržela z advokátní kanceláře peníze. Možná došlo k nějakému zpoždění, ale toto svědek zauvažoval u M. Š.

Svědék **M. Š.** uvedl, že v období let 2008-2012 byl zaměstnán v L., nejdříve v pozici právního praktikanta a asi od roku 2009 v pozici manažera. Jeho pracovní náplní byla komunikace s dodavateli a odběrateli, klienty a zaměstnanci, organizování vedení kanceláře. Uvedl, že má veden účet u XXXXX a potvrdil, že na jeho účet obdržel ve dnech 21.6. a 22.6.2011 částky 200.000,- Kč a 500.000,- Kč z účtu L. č.ú. XXXXX, ale neví, na co tyto částky použil. Nepoužil je pro vlastní potřebu, ale v souladu s činností kanceláře. Měl přístup k provoznímu účtu kanceláře, k XXXXX K úschovním účtům přístup neměl, oprávnění měl pouze L.

Svědék se dále vyjádřil ke skončení spolupráce s obžalovaným, k níž došlo právě v souvislosti s opožděným vyplácením advokátních úschov. Jedním z klientů, kterého svědek do XXXXX dovedl, byla XXXXX, kterou reprezentoval M. H. a T.B. – osobní přátelé svědka. V posledním čtvrt roce docházelo ke zpoždění s výplatami úschov, čímž se vyhrotily osobní vztahy svědka s jeho kamarády a vyhrocoval se logicky i vztah mezi svědkem a obžalovaným, když svědek tlačil na to, aby úschovy byly vypláceny. V dubnu nebo březnu 2012 svědek dospěl k závěru, že chce u obžalovaného skončit a fakticky skončil asi o měsíc později a založil si vlastní společnost s pány H. a B. Na to obžalovaný reagoval, že mezi oběma byla narušena důvěra. Svědek byl seznámen s tvrzením obžalovaného, že si měl svědek údajně uhradit zahraniční cestu z prostředků XXXXX, což vedlo obžalovaného k následné kontrole. Takovou situaci svědek rezolutně popírá a potvrzuje, že neměl příliš peněz, avšak po předchozím souhlasu obžalovaného přímo na dovolené v Portugalsku si část peněz osobně vybral z prostředků advokátní kanceláře, přičemž se jednalo o částku 5 nebo 10 tisíc Kč. I toto však proběhlo s plným vědomím obžalovaného, neboť i na dovolené téměř denně komunikovali. O všech transakcích, které za L. svědek dělal, byl obžalovaný předem informován. Denně spolu

komunikovali, někdy i několikrát do hodiny a obžalovaný byl informován naprosto o všem. Navíc obžalovaný přistupoval do banky denně, ne-li každou hodinu nebo každých několik hodin. Permanentně tak nahlížel do elektronického bankovníctví a měl přehled o veškerých transakcích, i o těch, které prováděl svědek M. Š. Svědek rezolutně odmítá, že by měl dispoziční právo s úchovními účty obžalovaného. S těmito ani disponovat nemohl, úschovní účet u XXXXX vůbec, a co se týče úschovního účtu u XXXXX, tam sice svědek přístup měl, ale pouze přístup nahlížecí. Za jeho působení v advokátní kanceláři, kromě obžalovaného nikdo žádná dispoziční práva s účty úschov ani neměl. Není pravdou, že by takovýto přístup obžalovaný svědkovi umožnil a svědek se opakovaně vyjádřil, že s žádnou úschovou ani osobně nenakládal. Měl oprávnění obhospodařovat pouze běžné provozní účty. Po dobu jeho působení v kanceláři obžalovaného nezaznamenal ani žádnou plošnou kontrolu spisových materiálů. V období dubna až června 2012 se začali objevovat nespokojení klienti, kterým chyběly peníze z advokátní úschovy. Celá situace byla svědkovi Š. velice nepříjemná, protože fakticky s tím nemohl nic dělat a navíc se to dotýkalo i spolupráce s jeho dlouholetými kamarády. Pokud se dostavil klient s tímto problémem, v některých případech svědek Š. jej odkázal přímo na obžalovaného, v některých případech slovy svědka tupě sděloval to, co si s obžalovaným domluvili, tedy i v některých případech lži, že v kanceláři probíhá kontrola apod. Zda kancelář je schopna prostředky z úschovy vrátit, či nikoliv a v jakém časovém horizontu, si řešil obžalovaný sám a se svědkem to neprobíral.

Pokud byl svědek seznámen s podstatou obhajoby obžalovaného u hlavního líčení, tedy s verzí, že to byl právě svědek M.Š., kdo jediný mohl učinit neoprávněnou manipulaci s prostředky na úschovních účtech, reagoval na toto tvrzení obžalovaného svědek poměrně spontánně až vulgárně, načež zopakoval, že jediný, kdo měl dispoziční práva, byl obžalovaný, přičemž svědek Š. měl pouze nahlížecí právo k jedinému úschovnímu účtu u XXXXX. Pokud je v obžalobě zakomponováno devět případů obchodu s nemovitostmi, u nichž problém s vyplacením úschov nastal, absolutně svědek odmítá, že by s těmito úschovami nakládal, disponoval, přijímal je, vyplácel jinam apod., žádnou neoprávněnou manipulaci nedělal. Vyjádřil se zároveň k technickým prostředkům, prostřednictvím kterých bylo možno disponovat s úchovními účty u XXXXX a XXXXX, přičemž tyto karty, čtečky a obdobná zařízení obžalovaný permanentně nosil u sebe, pracoval s těmito účty denně. Že se s úschovami děje něco nekalého, muselo být jasno v kanceláři všem, neboť neustále chodili klienti a urgovali vyplacení úschov. Předtím samozřejmě obdobné podezření neexistovalo.

V souvislosti se společností XXXXX byl svědek dotazován na padělaný výpis z depozitního účtu na částku 10 milionů Kč, který svědek identifikoval a přiznává, že tento podklad posílal T. právě on. I v tomto aspektu mu záležitost byla nepříjemná, neboť zpětně se dozvěděl od T., že jde o výpis padělaný. Tento výpis předtím obdržel přímo od obžalovaného a z jeho pokynu jej zaslal na společnost XXXXX. Svědek se cítí velice dotčen obhajobou obžalovaného, opakuje, že obžalovaný si denně kontroloval účty advokátní kanceláře a pokud by se svědek dopustil neoprávněné manipulace s prostředky, zjistil by to obžalovaný hned následující den, okamžitě by s ním ukončil pracovní poměr jako zkušený advokát a nepochybně by podal na svědka trestní oznámení. Ani v souvislosti s touto záležitostí ani na základě ničeho jiného však svědek v běhu trestní stíhání nemá a žádné trestní oznámení na něj nebylo podáno. Že si chodí klienti do advokátní kanceláře stěžovat na nevyplacené úschovy, samozřejmě ihned svědek obžalovanému sděloval, obžalovaný reagoval většinou tak, že si to vyřeší sám a že se má klientům sdělovat, ať vyčkají z nějakých důvodů, např. audit apod. Svědek potvrzuje, že tyto problematické případy si řešil s klienty i obžalovaný sám.

Dále potvrzuje, že se v advokátní kanceláři používalo podpisové razítko. Toto používali všichni zaměstnanci a zapisovali jeho použití do příslušné knihy. Nikdy se neřešilo, že by bylo podpisové razítko užito, aniž by o tom obžalovaný věděl. Svědek připouští, že ne vždy obžalovaný byl osobně přítomen při uzavírání smluv, dokonce je možné, že nebyl u žádné smlouvy v případě XXXXX. Obecně plnění z těchto úschov probíhalo tak, že klient doručoval do kanceláře výpis listu vlastnictví a na základě toho začala plynout lhůta pro vyplacení prostředků z advokátní úschovy. Za tím účelem obdržel obžalovaný informaci, aby uvolnil tu kterou částku. Svědek popírá, že by někdy přijímal do advokátní úschovy hotovost. Má dokonce za to, že existuje povinnost advokáta finanční prostředky v hotovosti převést na bankovní účet. Tvzení L.K. v tomto ohledu označuje svědek za lež. Se svědkem K. u se v minulosti pohádali a není pravda, že by svědek vůbec skládal nějaké finanční prostředky, natož v hotovosti a k rukám svědka Š. V 99% případů se prostředky do advokátní úschovy skládaly bezhotovostně, pouze v případě manželů V. byla složena vyšší částka v hotovosti.

Dále obžalovaný k důkazu v této záležitosti předložil i tzv. podpisovou knihu, v níž odkazuje zejména na období dubna 2012, přičemž tato kniha v uvedeném období mezi zápisy z 9.3.2012 a 19.4.2012 obsahuje spornou část zhruba šesti záznamů právě z průběhu dubna 2012, tato část není standardním zápisem do podpisové knihy, ale je přelepena. Obžalovaný v tomto směru důkaz předložil jako podporu jeho tvrzení o tom, že o některých úschovách vůbec nevěděl. K popisu tohoto důkazu je možno ještě doplnit, že pod zmíněnou přelepenou částí se nenachází evidentně žádný text, který by tato přelepená část překrývala. Je tedy zjevné, že místo bylo vynecháno a na místo standardního vpsu jednotlivých položek použití podpisového razítka byl vlepen linkovaný papír s celkem šesti záznamy o použití tohoto razítka ve věcech, které nesouvisí s projednávanou trestnou činností.

Nad rámec výpovědi obžalovaného a jeho stanoviska k této části žalované trestné činnosti obhajoba zdůrazňuje, že obžalovaný přijal svoji odpovědnost mimotrestní, tedy odpovědnost za způsob vedení jeho advokátní kanceláře a za platební povinnosti, které nad rámec složených úschov obžalovaný dodržel. Žalované jednání by vzhledem k průběhu výkonu advokacie obžalovaným postrádalo logiku a nebylo prokázáno, že převody z úschovných účtů prováděl obžalovaný, když dispozici s úschovnými účty měl zejména svědek M.Š. Vztahy mezi tímto svědkem a obžalovaným jsou evidentně velmi špatné a i výpovědi svědkyň B. a P. nevyloučily, že svědek Š. jako office manager měl přístup a dispozici s úschovnými účty. Dále obhajoba poukazuje na nutnost prokázání úmyslu trestné činnosti a nutnost naplnění znaku „přisvojení“ ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu 7Tdo 822/2012. Je třeba rozlišovat mezi neoprávněnou operací a přisvojením, které musí být trvalé a není naplněno tehdy, jestliže pachatel disponuje s cizí věcí jen přechodně a krátkodobě a poté ji vrátí, resp. zařídí vrácení věci do dispozice vlastníka. Toto stanovuje i rozhodnutí Nejvyššího soudu 7 Tz 215/2001.

Ve vztahu k bodu 2) a společnosti XXXXX obhajoba má za to, že svědek I.H. jednoznačně potvrdil, že ne vše, co je uvedeno ve smlouvě o úschově, bylo mezi stranami ujednáno. Obžalovaný mohl relativně volně disponovat s advokátní úschovou. Faktem je, že očekávaného výsledku dosaženo nebylo. Společnost XXXXX vyzvala k vrácení finančních prostředků, což obžalovaný bez zbytečného odkladu učinil. Co se týče ostatních úschov zejména vázaných na činnost společnosti XXXXX, obžalovaný v některých případech zpochybňuje svůj podpis na smluvních dokumentech. V kanceláři bylo používáno tzv.

podpisové razítko, které molo být zneužito. Otázkou tedy je, zda obžalovaný vůbec věděl, kdy a kým byly smlouvy uzavřeny. Každopádně prostředky v advokátní úschově byly vypláceny se zpožděním řádově týdnů či dnů. Obhajoba neakceptuje argumentaci obžaloby o tom, že vyplácení úschov bylo již jen aktem náhrady škody. Není postaveno najisto, že obžalovaný o uzavření úschovných smluv věděl, případně, že to byl on, kdo prováděl výplaty úschov. Nebylo tedy ani prokázáno, že skutek kvalifikovaný jako zločin zpronevěry spáchal obžalovaný, proto se navrhuje postup dle § 226 písm. c) trestního řádu.

* * *

Navzdory takto uplatněné obhajobě soud prokazuje vinu obžalovaného za v plném rozsahu prokázanou v případě skutků kvalifikovaných jako zločin zpronevěry bez jakýchkoliv důvodných pochybností. Především je třeba konstatovat, že vývoj a historie jednotlivých úschov jsou poměrně transparentně zdokumentovány prostřednictvím listinných důkazů, zejména pak smlouvami o úschově, dokumentací týkající se převodu nemovitostí, výpisy z účtů a bankovních informací, z nichž jednoznačně vyplývají též finanční toky tak, jak byly zakomponovány již ve výrokové části obžaloby a které jsou součástí též výrokové části tohoto rozsudku. Průběhy jednotlivých skutků pak ve shodě s listinami popisují výše uvedení svědci, obsah jejichž výpovědi není nezbytné rekapitulovat, nicméně svědci vymezili obsah a průběh kontaktu s obžalovaným, zejména pak podstatu obchodů s nemovitostmi a peripetie při vyplácení úschov, vyjednávání s advokátní kanceláří či přímo s obžalovaným, důvody uváděné jako příčina nevyplacení úschov, svědci dále potvrdili, že dostali nakonec od obžalovaného vyplaceno vše, někteří i s „odškodným“. Nakonec v tomto ohledu ani sám obžalovaný žádnou námitku nevznáší, tedy připouští, že smlouvy o úschovách byly řádně uzavírány. Finanční prostředky byly do advokátní úschovy skládány a následně s nimi bylo neoprávněně hospodařeno tak, jak prokazují výpisy z účtů, nicméně obžalovaný v tomto ohledu naznačuje dva základní body jeho obhajoby, a to, že vůbec o smlouvách o úschově eventuálně nevěděl v některých případech, každopádně ve všech případech pak neprovedl žádnou neoprávněnou manipulaci s prostředky složenými do advokátní úschovy, a ačkoliv se zjevně svá vyjádření u hlavního líčení před soudem snaží relativizovat a pokouší se nikoliv tvrdit, ale pouze naznačovat, je zjevné, že z trestné činnosti obviňuje svědka M.Š., který byl v rozhodném období pracovně činný na postu office managera. Obžalovaný tedy po opakovaných dotazech směřuje svou obhajobu k tomu, že tím, kdo měl dispoziční právo s úschovnými účty a tím, kdo provedl neoprávněné operace na těchto účtech, je svědek M.Š. Soud v tomto ohledu považuje za mírně řečeno zarážející, spíše však až za nehorázné, že by advokátní kancelář mohla fungovat způsobem, který v rámci své obhajoby popisuje obžalovaný. Ten totiž tvrdí, že v kanceláři, jak bylo koneckonců dokladováno příslušnou knihou i svědeckými výpověďmi, fungovalo tzv. podpisové razítko, které mohli v zastoupení obžalovaného použít kteříkoliv zaměstnanci advokátní kanceláře, pouze bylo třeba do knihy učinit o tom příslušný záznam. Z tohoto mechanismu pak obžalovaný dovozuje nevědomí s uzavřením některých smluv o advokátní úschově, nicméně soud rezolutně odmítá, že by snad tato skutečnost měla jít ve prospěch obžalovaného a vyvíňovat jej z žalované trestné činnosti. Především to byl obžalovaný, kdo byl jediným advokátem, zaštiťujícím jeho kancelář a je a byl plně zodpovědný za veškeré administrativní pochody, které si sám v advokátní kanceláři zavedl a těžko lze zpětně argumentovat tím, že díky mechanismu, který sám zavedl, se nyní vzdává odpovědnosti za smlouvy uzavřené jeho jménem. Kromě toho byla k dispozici kniha o užití záznamového razítka a mohlo a muselo být tedy i povinností obžalovaného průběžně se seznamovat

s dokumenty, na kterých podpisové razítko bylo užito. Soud ponechává mimo rámec odůvodnění tohoto rozsudku polemiku o tom, jak dalece je uvedený postup v souladu s advokátními předpisy a advokátní etikou, tedy že dokumenty, v nichž figuruje přímo obžalovaný jako advokát, místo něj pouze razítkují advokátní koncipienti či administrativní pracovníci, když už soud bude akceptovat zřejmě nikoliv ojedinělou praxi spočívající v tom, že smlouva není účastníky sepsána a podepsána v jeden okamžik. Kromě toho však mnohem závažnější je přesvědčení soudu o tom, že obžalovaným naznačovaný způsob fungování jeho kanceláře soud absolutně nepovažuje za reálný. Je zjevné, že obžalovaný poměrně okázale prezentuje svoji minulost i vývoj a rozvoj advokátní kanceláře, která údajně mimo jiné personálně dosáhla rozměrů, které nebyl schopen zvládnout. I navzdory tomu však soud považuje za naprosto nereálné, aby si tato kancelář, tzn. advokátní koncipienti a administrativní pracovníci, žili takříkajíc svým vlastním způsobem a životem a bez vědomí obžalovaného a bez jakékoliv jeho kontroly uzavírali smlouvy, přijímali od klientů do advokátní úschovy prostředky a následně s těmito prostředky opět bez vědomí obžalovaného hospodařili, jak obžalovaný v rámci své obhajoby vykresluje a to dokonce natolik rafinovaně, že byli schopni evidovat jednotlivé závazky a tyto zpětně doplácet a příležitostně „bez vědomí obžalovaného“ mu poslat prostředky na jeho soukromé účty, ačkoli on maximálně žádal zaslání těchto prostředků z běžných účtů advokátní kanceláře provozních. Takovýto model je představitelný pouze při zcela extrémně nedostatečných odborných a organizačních kvalitách obžalovaného, jehož ovšem většina klientů vykresluje jako úspěšného a schopného advokáta, nebo naopak ještě při plném obsazení jeho kanceláře téměř konspiračně jednajícím personálem, který se rozhodl obžalovaného, coby advokáta, zcela ignorovat, samostatně uzavírat smlouvy a hospodařit s advokátními úschovami. Ani jedno z těchto dvou v úvahu připadajících vysvětlení však soud nepovažuje za reálné a jediným vysvětlením je, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak bylo vymezeno již obžalobou. Koneckonců poměrně ilustrující v tomto ohledu jsou opět dva aspekty, které dle názoru soudu obžalovaný bagatelizuje a vysvětluje nelogickým způsobem. Zcela evidentně advokátní úschova, kterou složili manželé V. - viz bod 4) výrokové části rozsudku, byla obratem použita k zaplacení úvěru, který uzavíral výlučně obžalovaný u XXXX - viz bod 3) výrokové části rozsudku. Tato skutečnost vyplývá z výpisu z účtů i ze všech ostatních souvisejících listinných důkazů, přičemž, pokud by se trestné činnosti fakticky měl dopustit svědek M.Š., je skutečně otázkou, jak by tento svědek věděl o tom, že má splácet z advokátní úschovy úvěr, který uzavřel obžalovaný u XXXXX. Odůvodnění k bodu 3) výrokové části rozsudku bude obsaženo ještě níže, nicméně z vyjádření XXXXX banky je zjevné, že o úvěru jednal výlučně pouze obžalovaný a při vyjednávání úvěru a při veškerých kontaktech s bankou nebyl ve věci činný nikdo jiný než obžalovaný, tedy žádný pracovník jeho advokátní kanceláře. Druhým zmíněným aspektem je pak skutečnost, že ve valné většině případů - viz bod 1a), 1b), 1c), 2) byly prostředky z advokátních úschov postupně převáděny přes jiné provozní či úschovní účty obžalovaného, avšak skončily na jeho účtu soukromém. Toto obžalovaný vysvětluje, že v ojedinělých případech žádal svědka Š. o zaslání prostředků na soukromý účet, nicméně těžko v takovýchto souvislostech předpokládat, že by svědek M.Š. nejprve tyto prostředky převáděl na jiné úschovní účty a teprve poté na soukromý účet obžalovaného. Uvedený postup dle názoru soudu jednoznačně svědčí o tom, že v těchto záležitostech dispozice s advokátními úschovami byl činný sám obžalovaný, a to ve prospěch své vlastní fyzické osoby.

Za stěžejní v těchto souvislostech považuje soud výpověď svědka M.Š., přičemž tato výpověď je zároveň relevantním důkazem usvědčujícím obžalovaného. Svědek byl přímo konfrontován se skutkovou verzí obžalovaného, který má právo ve věci hájit se jakýmkoliv způsobem. Procesní postavení svědka je v tomto ohledu odlišné a svědek M.Š. i po zákonném poučení nevyužil práva nevypovídat a pod sankcí za křivou svědeckou výpověď učinil vyjádření poměrně podrobné a obžalovaného usvědčující. Při konfrontaci s verzí obžalovaného reagoval dle názoru soudu poměrně spontánně až emotivně a striktně odmítl, že by měl s žalovanou trestnou činností cokoliv společného. Dle názoru soudu svědek logicky popsal úvod i závěr své spolupráce s advokátní kanceláří obžalovaného a zájem na tom, aby dobře vycházela advokátní kancelář s XXXXX, která byla zastoupena kamarády obžalovaného a de facto oba subjekty byly zainteresovány na stejných obchodech. Je logické, že za daných okolností vlna nevole, která se zvedla ze strany klientů ohledně nevyplácení úschov, zasáhla i svědka M.Š. Tento jednoznačně popřel tvrzení obžalovaného o tom, že by měl přístup k úschovním účtům, přičemž tento jeho přístup byl toliko nahlížecí. Svědek usvědčuje obžalovaného rovněž z toho, že pohyb na veškerých účtech advokátní kanceláře obžalovaný dennodenně kontroloval a jakákoliv neoprávněná manipulace s prostředky advokátní kanceláře či s prostředky na advokátních úschovách by obžalovaným byla okamžitě zjištěna a svědek by byl sankcionován. Věrohodnost uvedeného svědka krom jeho procesního postavení pak soud dovozuje i z toho, že svědek je ochoten v rámci své výpovědi ke svojí osobě sdělovat i některé poměrně nepříjemné skutečnosti. Doznává se např. k tomu, že po dohodě s obžalovaným jednal v některých případech s nespokojenými klienty a s obžalovaným se dohodli i na uvádění vyloženě lživých informací, proč úschovy nejsou vypláceny, např. že v kanceláři probíhají kontroly apod. Druhou takovou informací, kterou svědek k vlastní osobě uvádí, je, že zaslal T. v návaznosti na bod 2) výrokové části rozsudku i padělaný výpis z úschovního účtu u XXXXX, přičemž tímto výpisem byl vybaven obžalovaným, výpis zaslal z pokynu obžalovaného a výpis měl dokládat tu skutečnost, že advokátní úschova 10 milionů Kč byla poškozené společnosti odeslána 22.4.2011, ačkoliv se tak nestalo a stejně jako v ostatních případech tato falzifikovaná informace měla sloužit pouze k určitému uchlácholení poškozeného na dočasnou dobu, než zjistí, že advokátní úschova stále k dispozici není.

Stejně tak i tento svědek potvrzuje, že nepřipadalo v úvahu, aby obžalovaný nevěděl o použití podpisového razítka. Svědek Š. potvrdil obecný mechanismus týkající se zejména klientů společnosti Akademie realit spočívající v tom, že klienti dodávali podklady o převodu nemovitosti a zejména v souvislosti s předložením nového listu vlastnictví pak byla dána informace obžalovanému k uvolnění advokátní úschovy. Zcela určitě však svědek nikdy neprovedl tzv. hotovostní úschovy. Ví pouze o případu manželů V.. V těchto souvislostech pak odmítá i výpověď svědka L.K., s nímž od jisté doby kvůli konfliktu nemají dobré vztahy. Svědek dále popírá skutečnost, že by L.K. skládal v advokátní kanceláři jakékoliv částky do úschovy oproti nějakým pokladním stvrzenkám či poukázkám. Svědek L.K. byl de facto předvolán a slyšen na základě požadavku obhajoby na doplnění dokazování, kdy měl svojí výpovědí ilustrovat poměry a fungování advokátní kanceláře obžalovaného. Zcela evidentně tento svědek k výzvě obhajoby vypověděl ochotně o tom, že svědek M.Š. přijímal hotovostní úschovy, které byly následně advokátní kanceláří používány v rámci řešení obchodních případů svědka K. Tuto skutečnost však svědek Š. jednoznačně popřel a soud poznamenává, že mechanismus fungování finančních prostředků svědka K. je nepochybně diametrálně odlišný od standardních advokátních úschov, které jsou předmětem tohoto trestního řízení. Verze

svědka M.Š. o tom, že s úschovními účty nedisponoval, podporují i důkazy listinné, kdy zejména z bankovních informací vyplývá, že účet zřídil k účelu přechovávání advokátních úschov jak u XXXXX, tak u XXXXX, výlučně obžalovaný a výlučně obžalovaný byl také jediným disponentem s tímto účtem. V praxi to tedy znamená, že by dle obhajoby musel obžalovaný svěřit faktickou dispozici s úschovními účty M.Š. sám, tedy musel by mu sdělit všechna přístupová hesla a fyzicky mu svěřit technické prostředky sloužící k obstarávání účtu, což ovšem svědek striktně odmítá a v tomto ohledu soud nemá důvod svědkovi nevěřit.

Obhajoba se v otázce objasnění principu fungování advokátní kanceláře dovolává i svědectví P.P. a L.P. a H.N., ovšem soud uzavírá, že tyto svědecké výpovědi neměly ve věci téměř žádného důkazního přínosu. Ani jedna ze svědkyň nebyla v kontaktu s agendou převodu nemovitosti a spolupráce s XXXXX. H.N. je dokonce řadovou administrativní pracovnící, která přebírá poštu a k projednávání trestné činnosti není absolutně způsobilá se vyjádřit. Ani advokátní koncipientky v předmětném období činné, P. a B., neposkytují svojí výpovědí podporu ani obžalobě ani obhajobě, neboť registrují pouze funkční zařazení obžalovaného a svědka Š. s tím, že svědek Š. jako office manager řešil provozní výdaje advokátní kanceláře, ovšem nikdo ze svědkyň se spolehlivě nevyjádřil k tomu, kdo a jakým způsobem měl přístup a dispozici s úschovními účty obžalovaného. P. naproti tomu potvrzuje verzi svědka M. Š. v tom, že určitě měl právo nahlížet do úschovních účtů. Pokud se svědkyně B. pouze vágně vyjadřuje o tom, že „pouze předpokládá“, že dispoziční právo k úschovním účtům měl asi office manager, není takové vyjádření svědkyně absolutně způsobilé dovozovat závěr, že verze obžalovaného je pravdivá. Totéž je možno vztáhnout k obsahově obdobnému vyjádření svědka K. Svědkyně se naopak shodují v tom, že zhruba v květnu až červnu 2012 došlo k určitým rozporům mezi obžalovaným a M.Š. a následně k odchodu svědka Š. a z pracovního poměru. I okolnosti ukončení spolupráce byly dle názoru soudu svědkem Š. logicky vysvětleny.

Pakliže v absolutním obsahovém střetu se ocitá verze obhajoby a svědka M.Š., nutno uzavřít, že ani nad rámec obžaloby provedené svědecké výpovědi k návrhu obhajoby nevedly ke konkrétním a detailním poznatkům ohledně fungování a prostředí advokátní kanceláře. Veškerá tato zjištění vždy končí u sporných tvrzení mezi obžalovaným a svědkem Š. Již výše bylo popsáno, z jakých důvodů pak soud považuje verzi svědka Š. za věrohodnou ve střetu s obhajobou obžalovaného. Tuto obhajobu co do věrohodnosti pak soud vyhodnotil negativně i s ohledem na dotazy obžalovanému, proč svoji obhajobu neuplatnil již dříve. Je zcela zjevné, že bylo vedeno přípravné řízení a dne 18.9.2013 osobně obžalovaný převzal usnesení o zahájení trestního stíhání, dne 17.7.2014 byla na obžalovaného podána obžaloba pro poměrně závažnou trestnou činnost s hrozícím trestem odnětí svobody od 5 do 10 roků, přesto ve věci nevypovídal a neuplatnil na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti. Teprve u hlavního líčení před soudem dne 9.10. 2014 se vyjádřil o tom, že doufal, že státní zastupitelství bude postupovat malinko odlišně, že v průběhu dokazování vyplynou příslušné okolnosti natolik najevo, že k obžalobě nedojde a že v minulosti v nějakém úředním záznamu policisty „naznačoval, že by doporučoval směřovat vyšetřování jiným směrem“ aniž by musel „na někoho ukazovat“. Takové vyjádření je u osoby obžalovaného, který je osobou právně vzdělanou a nepochybně způsobilou analyzovat vlastní trestní stíhání, naprosto nepřijatelné. Není sporu o tom, že pokud by obžalovaný od přípravného řízení pociťoval potřebu se ve věci relevantně hájit (při respektování jeho práva nevypovídat), sdělil by skutečnosti prezentované u hlavního líčení již v řízení přípravném, lhotejmo, zda by to mělo vliv na podání obžaloby či nikoliv. Zároveň se lze v plném rozsahu přiklonit i

k poukázání svědka M.Š. na to, že obžalovaný jej neřešil žádným způsobem ani v rámci pracovního poměru, ani na něj nepodal trestní oznámení, ač byl advokát. K tomu soud podotýká, že žalovaným jednáním kvalifikovaným jako zločin zpronevěry měla být způsobena celková škoda cca 52 milionů (!!!) Kč. V tomto rozsahu tedy nepochybně došlo k neoprávněné manipulaci s advokátními úschovami a jen těžko si lze představit, že pokud obžalovaný jako advokát zjistí, že mu jeho zaměstnanec v tomto rozsahu a systematicky po dobu několika měsíců neoprávněně a advokátními úschovami hospodaří, nepodnikne patřičné kroky zejména směřující k oznámení trestné činnosti a v tomto případě, kdy měl údajně jednoznačného viníka situace, že by na tohoto nepodal trestní oznámení. Již výše bylo poukázáno na to, že obžalovaný je osobu práva znalou, dokonce vykonával aktivní advokátní praxi a soud se rozhodně nemůže ztotožnit s variantou, že obžalovaný toliko „naznačoval“ orgánům činným v trestním řízení, jak mají vést vyšetřování, kdy takovéto naznačování ze spisu navíc vůbec nevyplývá a není obsahem žádného vyjádření obžalovaného před policejním orgánem. Obžalovaný dle jeho verze ponechal v běhu jeho vlastní trestní stíhání po celou dobu až do hlavního líčení před soudem, aby de facto v konečném důsledku kryl zaměstnance, který mu systematicky zpronevřoval prostředky složené na advokátním úschovném účtu. Obžalovaný zároveň přiznává, že s advokátními úschovami není oprávněn advokát hospodařit a užívat je jinak, přičemž určitou výhradu, jak bude ještě zmíněno níže, činí v případě bodu 2) u společnosti XXXXX a bodu 1) týkající se I. M. Ve zbývajícím rozsahu obžalovaný souhlasí s tím, že provádění úschov advokátem je upraveno Usnesením představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku ze dne 28.6.2004. Veškeré prostředky z úschovy musí být klientovi vyplaceny okamžitě nebo v nejbližším termínu, který pro výplatu stanoví banka v podmínkách pro vedení účtu anebo za podmínek odsouhlasených klientem. Jakýkoli jiný postup pak představuje rozpor se smluvními podmínkami banky i rozpor s usnesením představenstva České advokátní komory. Panuje tedy názorová shoda obhajoby i státního zastupitelství v tom, že pokud není stanoveno jinak, nesmí advokát s prostředky na úschovném účtu nakládat dle vlastního uvážení, tedy s těmito prostředky hospodařit, převádět je na jiné úschovní účty, vyplácet z těchto prostředků jiné úschovy, splácet úvěry apod. Přesto však ve skutečnosti k takovému postupu došlo, kdy s úschovami klientů a poškozených bylo hospodařeno, jak se popisuje ve výrokové části tohoto rozsudku.

Již výše byly zmíněny dva aspekty vztahující se k bodu 2) a 4) výrokové části rozsudku, které demonstrují nekalý postup nepochybně ze strany advokátní kanceláře obžalovaného. Především šlo předložení padělaného výpisu z depozitního účtu XXXXX právnímu zástupci společnosti XXXXX T. o tom, že advokátní úschova již byla vyplacena poškozenému zpět, ačkoliv se tak zjevně nestalo. Stejně tak soud nemá nejmenší pochybnosti o tom, že i případ podivného a maximálně podezřelého zpochybnění vlastnického práva neexistující osobou P.S. musí pocházet z prostředí advokátní kanceláře obžalovaného, neboť nikdo jiný v předmětném období nemohl mít zájem na pozastavení procesu převodu nemovitostí, a to konkrétně v okamžiku, kdy již běžela lhůta k vrácení advokátní úschovy společnosti XXXXX, kdy již dne 5.10.2011 doložila oprávněná společnost, že má nárok na vyplacení advokátní úschovy a zmíněný žalobní návrh údajného P.S., který neexistuje, byl k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 podán dne 19.10.2011. Tato neexistující osoba pak tvrdí realizaci předkupního práva k nemovitosti. Je tedy zcela zjevné, že tento žalobní návrh byl učiněn v neprospěch společnosti XXXXX neexistující osobou a jediným účelem takového postupu bylo pozdržet výplatu advokátní úschovy, která byla poměrně v razantní výši 24 milionů Kč složena práva ve

prospěch společnosti XXXXX, přitom z této advokátní úschovy 14.9.2011 byla převedena částka 15 milionů Kč jako splacení úvěru XXXXX (viz bod 3), tudíž logicky cca po 3 týdnech nemohly být potřebné finanční prostředky na úschovním účtu k řádnému vrácení advokátní úschovy společnosti XXXXX. Kromě listinných důkazů jsou tyto nekalé prakticky osvětlovány též výpovědi svědka T. a svědkyně P.

Dalším určitým okrajovějším okruhem důkazů svědčícím o vině obžalovaného a jeho srozumění s páchanou trestnou činností jsou pak svědecké výpovědi svědků o tom, jak konkrétně přímo obžalovaný argumentoval a odůvodňoval nevyplacení úschov. Při tomto výčtu níže soud zdůrazňuje, že nejde o případy, kdy svědci komunikovali se zaměstnanci advokátní kanceláře, nýbrž jde o výčet případů hovořících o přímém kontaktu s obžalovaným a o tom, jak on osobně nestandardní situaci vysvětloval. Obžalovaný osobně, tedy nikoliv jeho podřízení, tvrdil svědkům a poškozeným, že nemůže peníze vyplatit v řádně sjednaných termínech z toho důvodu:

- že byly v advokátní kanceláři změny a probíhá kontrola účetnictví (svědkyně K.),
- že má zablokované účty kvůli vyšetřování finančního analytického útvaru, že měnil bankovní ústav a z důvodu interních postupů (svědek H.),
- že by vyplacení peněz s původně tvrzeným solučním účinkem negativně ovlivnilo průběh rozhodčího řízení a že neexistuje vůči obžalovanému promlčecí lhůta (svědek M.),
- že šlo o technický problém banky, částka zablokována na vnitřním účtu banky (svědek T.),
- že někdo z podřízených způsobil nepatřičnosti a advokátní kancelář prochází auditem, proto má zablokované účty (svědek P. a svědkyně N. – J.),
- že v advokátní kanceláři jsou „interní problémy“, došlo k administrativnímu pochybení zaměstnanců, že banka zamítla jeho platební požadavek (svědek C.),
- obecně byl pro klienty nekontaktní alespoň od určitého stádia vymáhání vkladu (svědkové H., M., P., C., N. – J.).

Z tohoto výčtu pak vyplývá, že obžalovaný byl plně zapojen do nepravdivé argumentace vůči klientům a poškozeným a uváděl zcela evidentně smyšlené důvody, proč advokátní úschova není vyplácena, resp. není vyplácena včas. Tyto svědecké výpovědi pak dokreslují a potvrzují též vyjádření svědka M.Š. o tom, že se s obžalovaným i dohodli na lživé argumentaci vůči svědkům a poškozeným, evidentně aby je alespoň přechodně uklidnili. Dle závěru soudu se tedy jedná o další signál ztotožnění se obžalovaného s trestnou činností a se škodou, která je v jednotlivých případech působena. Pakliže by měl obžalovaný jím tvrzený upřímný zájem na dobré pověsti advokátní kanceláře, tento by v praxi měl vypadat zcela jinak, a sice obžalovaný by zvláště při vědomí vlastní nevinny neměl mít problém uvést klientům, že jej oklamal zaměstnanec, na nějž podal trestní oznámení, že nevyplacené úschovy musí být hrazeny z jiných zdrojů, tudíž žádá o posečkání apod. K ničemu takovému však nedošlo a přístup obžalovaného k celé záležitosti a k jednotlivým klientům a poškozeným svědčí o jeho přímém napojení na žalovanou trestnou činnost.

Dále se obžalovaný v rámci své obhajoby podrobně vyjadřuje ke vztahu mezi ním a poškozeným M. ohledně bodu 1) výrokové části rozsudku s tím, že popisuje právní spory, které vedl tento poškozený se společností XXXXX a k podstatě spolupráce mezi poškozeným a

obžalovaným, coby jeho právním zástupcem. Z vyjádření poškozeného M. i obžalovaného je evidentní, že mezi oběma se stala postupem času sporná otázka tzv. solučního účinku advokátní úschovy, tedy M. spoléhal na to, že pokud prostředky složí do advokátní úschovy obžalovaného, může mít tato okolnost vliv na způsobilost splatit svůj závazek ve sporu se zmíněnou společností. Jelikož ovšem tato právní otázka byla v následných rozhodcích i soudních řízeních vyřešena negativně, domáhá se aktuálně M. po obžalovaném škody z této problematiky vyplývající. Uvedené se týká advokátní úschov uvedených pod bodem 1a) a 1c) výrokové části rozsudku. Pod bodem 1b) se pak jedná o složenou zálohu, resp. rezervační poplatek pro plánovaný nákup domu v Praze, tedy jde o obdobný princip jako je zaznamenán u zbývajících bodů výrokové části rozsudku v případě klientů společnosti XXXXX. Dle názoru soudu jsou podrobná vyjádření svědka XXXXX i obžalovaného k této záležitosti však bezpředmětná, neboť princip jejich vztahu v návaznosti na žalovanou trestnou činnost je podstatně užšího rázu a spočívá v tom, že obžalovaný převzal do advokátní úschovy prostředky poškozeného XXXXX, jak je pod bodem 1) výrokové části rozsudku a stejně jako v ostatních případech s těmito prostředky neoprávněně nakládal, když tyto prostředky byly převáděny na další bankovní účty obžalovaného sloužící k přijímání úschov a následně z části převáděny dokonce na běžný účet obžalovaného, coby podnikající fyzické osoby anebo na jeho soukromé bankovní účty. Soud tedy v tomto případě nepovažuje za nezbytné blíže zkoumat povahu právního vztahu mezi poškozeným a obžalovaným a průběh jejich spolupráce, coby klienta a právního zástupce, když podstata advokátních úschov je zcela shodná jako v ostatních případech a zcela stejným způsobem pak bylo neoprávněně s prostředky složenými do advokátní úschovy nakládáno ze strany advokátní kanceláře obžalovaného. Není důvodu nevěřit variantě prezentované svědkem M., který přesně popsal, za jakým účelem advokátní úschovu zřídil a poté, co bylo zřejmé, že nedojde ke smírnému řešení sporu s jeho bývalým zaměstnavatelem, žádal vrátit prostředky z advokátní úschovy, k čemuž ovšem logicky nedošlo a obžalovaný se stejně jak v případě jiných svědků a poškozených stal nekontaktní. Nelze se pak podívat ani údivu poškozeného M. nad tím, že by ze strany obžalovaného snad mohlo docházet k jakékoliv manipulaci s prostředky složenými do advokátní úschovy.

Dále je třeba se zmínit k vyjádření obžalovaného k bodu 2) výrokové části rozsudku, kdy obžalovaný stručně řečeno se hájí svolením svědka I.H., člena představenstva a ředitele společnosti XXXXX manipulovat s částkou 10 milionů Kč složenou rovněž do advokátní úschovy. Za daných okolností musel být s touto obhajobou nutně konfrontován svědek I.H. Ten se poměrně podrobně vyjádřil k právnímu sporu mezi společností XXXXX a společností XXXXX, nicméně ani tato problematika není pro trestní věci nejrelevantnější. Každopádně výpověď tohoto svědka soud nehodnotí jako podporu obhajoby obžalovaného, neboť tento závěr vzhledem k obsahu svědecké výpovědi učinit nelze. Svědek u hlavního líčení konaného dne 29.10.2014 se k otázce, zda dovolil obžalovanému se složenou úschovou 10 milionů Kč nakládat, vytrvale vyjadřoval značně vyhýbavým způsobem. Je však i z jeho výpovědi zřejmé, že advokátní úschova poté, co nebylo dosaženo smíru mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, nebyla řádně ve sjednaném termínu vrácena, nastala prodleva, která logicky zneklidnila i německého finančního ředitele společnosti XXXXX. Svědek připustil, že dohoda o advokátní úschově neobsahovala jakákoliv specifika či povolení obžalovaného s úschovou nakládat. Jediné, co byl svědek ochoten připustit je, že motivoval obžalovaného, coby advokáta, k úspěchu v obchodním sporu výrokem, že „má v advokátní úschově plno peněz, tak si má nějak poradit“. Žádným dalším způsobem však svědek toto nekonkretizoval. Je dále ochoten

připustit pouze, že obžalovaný mohl „přiměřenou část svěřených prostředků“ k postupům, které by vedly k úspěšnému vyřešení obchodního sporu společnosti XXXXX. Zároveň však svědek tyto úkony nijak nespécifikoval, ani nikdy od obžalovaného neobdržel nějaký soupis či náklady na takové úkony. Sám svědek ani nebyl orientován v tom duchu, že advokátní úschova společnosti XXXXX byla z účtu odčerpána. K takovému nakládání s advokátní úschovou určitě svolení svědek nedal. Svědek však není schopen, resp. ochoten ani jednoznačně odpovědět na otázku, zda obžalovaný z advokátní úschovy měl nebo neměl svolení něco vzít a použít. Žádný souhlas však nikdy nedal k tomu, aby prostředky z úschovy obžalovaný posílal na své jiné úschovní účty, soukromé účty nebo aby z nich platil daně z převodu nemovitostí apod. Nutno dále podotknout, že žádné takovéto ustanovení skutečně neobsahuje ani smlouva o úschově mezi obžalovaným a společností a o žádném takovém opatření nevěděl ani T., právní zástupce společnosti H. Dle závěru soudu ani z vyjádření svědka I.H. nevyplývá rozhodně nic takového, že by byl obžalovaný oprávněn s prostředky v advokátní úschově nakládat způsobem, který byl prostřednictvím výpisu z účtu zjištěn. Nakonec vzhledem k časovým souvislostem je naprosto evidentní, že tyto prostředky obžalovaný použil bezprostředně po jejich složení v období 17.1. – 25.1.2011, tj. ihned poté, co byly složeny na jeho úschovní účet a ani obžalovaným naznačený model tedy nemohl fungovat. Z těchto prostředků zcela evidentně dne 25.1.2011, tj. do 1 týdne od složení do úschovy, byla vyplacena advokátní úschova I.M.

V případě bodu 1) i 2) výrokové části rozsudku tedy obžalovaný uplatnil stručně řečeno obhajobu spočívající v tom, že poškození mu „dovolili hospodařit“ s jejich úschovami, nicméně svědecké výpovědi tuto variantu jednoznačně vyloučily. Poškozený M. tuto verzi popřel zcela, pokud jde o bod 1), v případě bodu 2) svědek H. poskytuje pouze velmi mlhavé vyjádření, které rozhodně nepotvrzuje variantu obžalovaného a jeho obhajobu, právní zástupce T. o tomto neví vůbec a písemná smlouva o úschově žádné takové ustanovení neobsahuje. Zároveň obecně nazíráno není známo, proč by vůbec poškození měli v těchto případech poskytovat obžalovanému takovou toleranci a benefit, že de facto budou sponzorovat přechodně jeho činnost coby advokáta a v konečném důsledku mu tak do jeho údajného hospodaření svěří částku v celkové výši cca 17,5 milionů Kč. V případě údajně složité agendy společnosti H. pak obžalovaný absenci konkrétních ujednání ve smlouvě o úschově vysvětluje tím, že jednání firmy H. bylo obchodně tajné, obávali se silné protistrany ve sporu, což ovšem dle názoru soudu nijak neobjasňuje, proč by eventuální dohoda se statutáry společnosti H. nemohla být zakomponována do naprosto nepodstatné smlouvy o advokátní úschově, zvláště když tato dle tvrzení svědka I.H. měla demonstrovat toliko ochotu dohodnout se s protistranou XXXXX na smírném řešení sporu. Za těchto okolností soud absolutně nepovažuje za nutné tajit, že advokát je oprávněn s advokátní úschovou disponovat nad rámec standardní advokátní úschovy, ovšem tato skutečnost nebyla nejenže ve smyslu tvrzení obžalovaného prokázána, ale byla svědeckou výpovědí I.H., J.T. i listinnými důkazy přímo vyvrácena.

Na základě shora uvedených důvodů pak soud považuje za plně důvodný závěr, že advokátní úschovy i finanční transakce, které byly neoprávněně s těmito úschovami provedeny, jdou výlučně k tíži obžalovaného samotného, přičemž on byl jediným disponentem s úschovnými účty a byla vyvrácena jeho obhajoba v tom směru, že smlouvy snad měly být uzavřeny bez jeho vědomí a že mu rovněž bez jeho vědomí hospodařil po dobu de facto několika roků neoprávněně s prostředky na úschovních účtech svědek M.Š. z pozice office

managera. Zároveň soud považuje za vyvrácené, že by v dílčích případech bodu 1) a 2) byl obžalovaný oprávněn z titulu svolení poškozených s prostředky složenými v advokátní úschově jakkoliv disponovat nad běžný rámec a právní režim advokátní úschovy. Zároveň je zcela zjevné s přihlédnutím k časovým souvislostem, že s advokátními úschovami bylo nakládáno tak, jak je rovněž ve výrokové části rozsudku popsáno a je zároveň patrné z výpisu z účtů a bankovních informací, že v rozhodném období, kdy tyto úschovy měly být vypláceny, nebylo na úschovních účtech potřebné množství finančních prostředků, v důsledku čehož logicky docházelo k prodlení s vyplácením úschov a k jejich financování z úschov následných, event. z úvěru, který čerpal obžalovaný u XXXXX dle bodu 3) výrokové části rozsudku. Zároveň nelze rozhodně souhlasit s tvrzením obhajoby, že by v případě bodu 2) a společnosti XXXXX obžalovaný k výzvě této společnosti složené finanční prostředky bez zbytečného odkladu vrátil. Podle příslušné smlouvy o úschově měl svěřené finanční prostředky obžalovaný vrátit složiteli do tří dnů od 15.4.2011, přičemž k tomuto evidentně nedošlo, neboť ještě 18.4.2011 měl na úschovním účtu nulový zůstatek a zcela evidentně pak obžalovaný uhradil úschovu společnosti XXXXX v rozsahu 10 milionů Kč teprve dne 17.6.2011 z úvěru od XXXXX dle bodu 3) výrokové části rozsudku. Rozhodně tak nemůže být řeči o „neprodlené“ výplatě advokátní úschovy, když popisovaná prodleva činí přesně dva měsíce. Obdobnou argumentaci nelze přiznat ani u ostatních bodů výrokové části rozsudku, kdy obhajoba tvrdí, že úschovy byly vypláceny se zpožděním řádově týdnů či dnů. Tato skutečnost se evidentně nezakládá na pravdě, neboť v případě bodu 1) byla advokátní úschova M. vyplacena více než rok od posledního složení úschovy a v případě bodu 4 – 10) výrokové části rozsudku pak činí ona prodleva v rozmezí od 1 do 3 měsíců. Lze podat následující přehled dat, kdy vznikla povinnost obžalovaného vyplatit advokátní úschovu, kdy došlo ke skutečnému a úplnému vyplacení úschovy a kolik cca představuje ona prodleva:

bod 4)	5.10.2011	30.11.2011	cca 2 měsíce
bod 5)	9.7.2012	24.8.2012	cca 1,5 měsíce
bod 6)	7.6.2012	24.8.2012	cca 2,5 měsíce
bod 7)	31.5.2012	3.8.2012	cca 2 měsíce
bod 8)	16.5.2012	12.7.2012	cca 2 měsíce
bod 9)	23.5.2012	24.8.2012	cca 3 měsíce
bod 10)	3.7.2012	3.8.2012	1 měsíc.

Dále lze doplnit, že skutkový děj byl již v obžalobě konstruován poměrně precizně na základě výpisů z účtů a bankovních informací, kdy jsou zjevné finanční toky i způsob hospodaření obžalovaného s prostředky, které mu byly svěřovány do advokátní úschovy. Jednotlivé útoky pod jednotlivými body do sebe navzájem zapadají. Časové návaznosti jsou zcela přesné a jak už bylo rovněž uzavřeno, je nepředstavitelné, že by tímto způsobem v průběhu několika let a v důsledném utajení před obžalovaným tímto způsobem s advokátními úschovami nakládal svědek M.Š., přičemž ostatní zaměstnanci tyto smlouvy o úschovách bez vědomí obžalovaného uzavírají a poskytují tak M.Š. možnost nekale nakládat s advokátními úschovami, přičemž svědek Š. v rámci obžalovaným tvrzené činnosti dokonce přeposílá z advokátních úschov prostředky na soukromé účty obžalovaného.

Soud dále obhajobě nepřisvědčil ani při právní argumentaci za užití některých judikatorních rozhodnutí Nejvyššího soudu. Právní věta rozhodnutí ze dne 17.10.2012 sp.zn. 7Tdo 822/2012 se týká popisu skutků u trestného činu zpronevěry, u něhož není nutné, aby bylo výslovně uvedeno, že si pachatel ponechal cizí věc neoprávněně, podstatné je zjištění, že s věcmi nakládal v úmyslu trvale je užívat pro svou potřebu. Dále argumentace obhajoby uvádí rozhodnutí ze dne 25.9.2011 sp.zn. 7 Tz 215/2011. Tento judikát řeší znak prisvojení si cizí věci u trestného činu zpronevěry a krádeže. Nutno však předeslat, že v této trestní věci byla řešena zejména z časových hledisek zcela odlišná záležitost, kdy obviněná zneužívala prostředky chovanců ústavu a půjčovala je obchodní společnosti a následně tyto prostředky vracela na příslušný účet ústavu. V tomto případě však docházelo k odnětí finančních prostředků vždy v horizontu maximálně 2 – 10 dnů. V takovém případě pak Nejvyšší soud uzavírá, že znak tzv. prisvojení si cizí věci není naplněn, pokud pachatel disponuje s cizí věcí jen přechodně a krátkodobě a poté ji vrátí, resp. zařídí její vrácení do dispozice vlastníka. Z hlediska dalšího zákonného znaku, tj. způsobení škody Nejvyšší soud nepovažuje vrácení peněz za pouhou náhradu škody, protože vrácení peněz bylo zamýšlenou a také uskutečněnou součástí celé machinace, kdy obviněná z cizích prostředků peníze sice půjčila třetímu subjektu, ale ten je vždy vrátil ve velmi krátké době. V těchto souvislostech tak obviněná neučinila ani vrácení peněz závislým na nejisté budoucí okolnosti, tedy na tom, zda obchodní společnost peníze skutečně vrátí či nikoliv, neboť v projednávané věci měla vrácení peněz vždy garantováno. Na předmětnou trestní věc 52T 3/2014 však dle názoru soudu tato judikatorní rozhodnutí nedopadají. Především je třeba zmínit a vnímat podstatně odlišné časové souvislosti, kdy obžalovaný nedisponuje prostředky klientů na advokátní úschově v rádech několika dnů, ale jak bylo výše vyčteno, jde o období od 1 měsíce do 3 měsíců, resp. v případě M. to bylo cca 1 rok od složení poslední úschovy. V takovém případě se soud neztotožňuje s argumentací, že by nebyl naplněn znak prisvojení si cizí svěřené věci, přičemž evidentně s prostředky na úschovním účtu a v režimu advokátní úschovy nebyl obžalovaný oprávněn nakládat jinak, než vyčkat okamžiku pro výplatu advokátní úschovy a tuto následně realizovat, což dodrženo nebylo. Je zcela evidentní, že z úschovního účtu odňal tyto svěřené prostředky, a to trvale z dispozice oprávněných vlastníků (v tomto případě nelze termín dispozice zaměňovat s dispozičním právem k úschovnímu účtu) a na rozdíl od judikatorního rozhodnutí 7 Tz 215/2001, je zjevné, že zpětnou výplatu prostředků z advokátní úschovy obžalovaný naopak učinil závislým na nejistých okolnostech v budoucnu, kdy již opakovaně bylo poukázáno na určité řetězení a časové souvislosti. Je pak zřejmé, že obžalovaný z později inkasovaných úschov financoval úschovy po splatnosti a v případě nedostatku vyjednal pod bodem 3) úvěr od XXXXX, z něhož zafinancoval vyplacení úschovy společnosti XXXXX (bod 2) s dvouměsíčním zpožděním. Stejně pak úvěr od XXXXX byl financován z hlediska jeho splacení úschovou manželů V. (bod 4) atd. Na tento závěr pak nemá vliv ani celkový vývoj situace, kdy se v konečném efektu podařilo obžalovanému pokrýt veškeré své závazky tak, že v současné době na složených úschovách nikomu z poškozených ničeho nedluží, přičemž však tato okolnost mohla být zohledněna tolika při úvaze o sankci za trestní jednání – viz níže. V souladu s podanou obžalobou se pak soud ztotožnil s názorem, že pokud tímto způsobem neoprávněně obžalovaný hospodařil s prostředky na úschovních účtech, nejedná se o pouhou neoprávněnou manipulaci s těmito prostředky, ale právě vzhledem k četnosti a rozsahu jeho jednání, k celkovém časovému úseku celkem cca tří roků a celkového finančního objemu cca 52 milionů Kč, o trvalé odnětí těchto majetkových hodnot poškozeným, přičemž jejich vrácení učinil obžalovaný závislým na nejistých okolnostech, které v budoucnu mohly, ale také

nemusely nastat, pokud by např. nevyinkasoval následné advokátní úschovy nebo neobdržel úvěr od XXXXX. Proto následně, byť se zpožděním „pouze“ 1 – 3 měsíčním zpožděním uhrazení finančních závazků z advokátních úschov považuje soud skutečně toliko za následnou náhradu škody, neboť k tomuto plnění došlo dodatečně a s časovým odstupem a za okolností, které vylučují aplikaci judikatorního rozhodnutí 7 Tz 215/2001. Poškození tak byli jednáním obžalovaného fakticky a nenávratně zbaveni možnosti dispozice s jejich prostředky v advokátní úschově, která navíc, jak bude zmíněno níže, má být institutem garantujícím zvýšenou úroveň právní ochrany prostředků, přičemž obžalovaný postupoval v příkrém rozporu s tímto očekávaným režimem.

Za daných okolností tedy soud dospěl i k právnímu závěru o tom, že obžalovaný si присvojil cizí věc, která mu byla svěřena, přičemž za takovouto věc je nepochybně třeba považovat prostředky složené do advokátní úschovy ve valné většině případů na úschovní účet, dále čin obžalovaný spáchal jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, přičemž tato povinnost vyplývá ze samotného právního režimu samotné advokátní úschovy a způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu, za kterou je třeba ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 tr. zákoníku třeba považovat škodu přesahující částku 5 milionů Kč. Soud se zabýval časovými souvislostmi též z hlediska použité právní kvalifikace, kdy registroval relevantní časovou přetržku mezi spácháním jednání uvedeného pod bodem 1) a zbývajícími body 2), 4) – 10) výrokové části rozsudku. Jednání pod bodem 1) se obžalovaný dopouštěl do dubna 2010, čímž způsobil škodu ve výši 7.475.698 Kč. Jednání ve zbývajícím rozsahu bodů 2), 4) – 10) pak spadá do období od ledna 2011 do dubna 2012 se způsobením škody 44.457.514 Kč. Onu časovou prodlevu od dubna 2010 do ledna 2011 pak soud hodnotí jako natolik relevantní, že vede k právní kvalifikaci dvou samostatných trestných činů z hlediska tzv. pokračování, neboť tato časová přetržka již neguje znak blízké souvislosti časové ve smyslu ust. § 116 tr. zákoníku. Zbývající znaky pokračování v trestném činu, tj. že dílčí útoky jsou vedeny jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu a jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a souvislostí v předmětu útoku jsou nepochybně naplněny. Jednání pod bodem 1) tak bylo kvalifikováno jako zločin zpronevěry dle § 206 odst.1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a jednání pod bodem 2), 4) – 10) pak rovněž jako další shodně právně kvalifikovaný zločin. V tomto případě soud považuje za plně zachovanou též subjektivní stránku žalovaného trestného činu, kdy obžalovaný věděl, že neoprávněně nakládá s advokátními úschovami, které mu byly svěřeny do speciální profesní péče, že tyto úschovy de facto odnímá z reálné dispozice oprávněných vlastníků a nakládá s nimi způsobem, který činí následující uspokojení schovatelů minimálně nejistým a sporným. Obžalovaný tedy podstatu svého počínání znal, nutno zdůraznit, že je osobou právního vzdělání a byl minimálně srozuměn s tím, že může nastat škodlivý následek v podobě majetkové újmy poškozených. Soud tak uzavřel, že obžalovaný se svého jednání dopustil nejméně v úmyslu eventuálním dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

K bodu 3) výrokové části rozsudku

V daném případě bylo obžalovanému kladeno za vinu obžalobou uvedení nepravdivých údajů při sjednávání úvěrové smlouvy s XXXXX, přičemž vylíčení skutkového děje je opět podchyceno listinnými důkazy nacházejícími se na č.l. 290 – 371, 386 – 392. Z těchto listinných

důkazů zejména vyplývá, že skutečně obžalovaný žádal e-mailovou cestou dne 4.5.2001 uvedenou banku o poskytnutí finančních prostředků ve výši 15 milionů Kč, kdy důvodem bylo „osvědčení equity“ advokátní kanceláře pro účely jejího dalšího obchodního rozvoje. Jako podklady pro poskytnutí úvěru obžalovaný předkládal dále daňová přiznání coby advokát, daňová přiznání XXXXX, a XXXXX. Dne 7.6.2011 byla uzavřena příslušná smlouva o úvěru, v níž obžalovaný potvrdil, že nemá žádné závazky po splatnosti a na základě této smlouvy fakticky obdržel částku 15 milionů Kč na dobu 6 měsíců za účelem posílení provozního kapitálu v souvislosti s výkonem advokacie a tento úvěr mu byl 10.6.2011 převeden z úvěrového účtu u XXXXX na účet advokátní úschovy vedený na jméno obžalovaného u XXXXX. Dne 17.6.2011, tedy 10 dnů po uzavření smlouvy o úvěru a týden po převedení úvěrových prostředků, obžalovaný částku 10 milionů Kč použil k výplatě úschovy společnosti XXXXX, přičemž tento případ je popsán pod bodem 2) výrokové části rozsudku. Zbývající část úvěru ve výši 5 milionů Kč postupně převedl týž den na další úschovní účet a následně použil k úhradě jiných závazků. Následně obžalovaný splatil svůj úvěr u XXXXX, a to předčasně ke dni 20.9.2011, ovšem tím způsobem, že zneužil prostředky získané do úschovy od manželů V. (viz bod 4) výrokové části rozsudku), přičemž tyto prostředky putovaly od jednoho úschovního účtu k druhému a následně byly převedeny na úvěrový účet vedený u XXXXX právě dne 20.9.2011. Tyto skutečnosti byly nepochybně prokázány opět smluvní dokumentací mezi obžalovaným a XXXXX, výpisem z příslušných účtů a z bankovních informací. Opět lze poznamenat, že finanční toky i smluvní oblast byly řádně zejména prostřednictvím listinných důkazů prokázány. Proti takovému průběhu skutkového děje pak nevznášá žádných zásadních námitek ani obžalovaný. Ten pouze v rámci své obhajoby vylučuje uvedení nepravdivých údajů ve smyslu použité právní kvalifikace.

Obžalovaný potvrzuje, že úvěr u XXXXX uzavřel on, nicméně odmítá, že by v předmětném období nepravdivě uváděl, že nemá závazky po splatnosti. XXXXX měla od obžalovaného veškerou dokumentaci. Poskytoval jim zajištění úvěru a nebylo ani v zájmu obžalovaného poskytovat bance liché informace, a pokud by závazky po splatnosti, myšleno z běžného obchodního styku, existovaly, nepochybně by se banka o tom dozvěděla. Nemohlo tedy dojít ke sdělení nepravdivých informací. Účel úvěru byl vymezen velmi vágně, což vyplývalo z jakéhosi předjednaného návrhu banky, že je potřeba tento účel alespoň nějak formulovat. Nikdy však bance nebylo tvrzeno ze strany obžalovaného, že by úvěr směřoval k nějakému konkrétnímu účelu. Obžalovaný opět uvádí, že nebyl jediným disponentem s finančními prostředky na účtech a neumí říci, kdo s nimi disponoval. XXXXX chtěla mít úvěr zajištěný a proto se využilo zřejmě tehdy běžného institutu finančního zajištění. Před připsáním finančních prostředků na účet v XXXXX byly doručeny příslušné listiny právě této bance. Jestli na předmětném účtu u XXXXX byl nějaký platební příkaz, obžalovaný neví a pochybuje, že by sám činil cokoli v úmyslu nějak nakládat s předmětnými finančními prostředky. Jsou mu osobně známi majitelé XXXXX a rozhodně neměl žádný důvod nakládat se svěřenými prostředky z úvěru jiným, než smlouvou sjednaným způsobem. Navíc dispozici s finančními prostředky ani nečinil on, neboť to byla XXXXX, která byla posuzovatelem, zda předmětnou transakci lze či nelze provést a bez jejího rozhodnutí nebylo možné v žádném případě s ničím disponovat.

Dále obhajoba odkazuje na rozhodnutí ústavního soudu I.ÚS 631/05, podle kterého je údajně namíste trestně právní zdrženlivost za situace, kdy úvěr je řádně splácen, ze správy

XXXXX vyplývá, že se jednalo o bezúčelový úvěr, banka nezjistila žádná porušení smluvních podmínek obžalovaným a tudíž trestný čin ani nemohl být spáchán, neboť úvěr byl řádně vrácen a věřiteli nevznikla žádná škoda.

Ze shora zmíněných listinných důkazů je třeba poukázat na skutečnost, že důvodem žádosti o úvěr ze strany obžalovaného bylo ono „osvědčení equity“, zatímco ve smlouvě o úvěru je v článku I. uveden účel úvěru „posílení provozního kapitálu dlužníka v souvislosti s výkonem advokacie“. Podle smluvních podmínek je obžalovaný oprávněn čerpat úvěr pouze na základě pokynů věřitele a s jeho souhlasem. Bylo dojednáno, že úvěrový rámec bude v celé výši vyčerpán jednorázově převodem na účet advokátní úschovy obžalovaného vedený u XXXXX. Z tohoto účtu není obžalovaný, coby dlužník, oprávněn peněžní prostředky z úvěru převést jinam, než zpět na úvěrový účet vedený u XXXXX. Zároveň bylo XXXXX vymíněno, že obžalovaný bude dokladovat vedení úschovního účtu u XXXXX a ohledně tohoto účtu bude uzavřen mezi obžalovaným a XXXXX dodatek, v němž bude sjednáno, že peněžní prostředky z tohoto účtu je možno převádět pouze na úvěrový účet. Obžalovaný zároveň svým podpisem stvrdil, že nemá žádné závazky po splatnosti. Obžalovaný zároveň oznámil bance XXXXX sjednání finančního zajištění pohledávky ze smlouvy o úvěru. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný s XXXXX dohodl na předčasném splacení úvěru, vyzvala XXXXX dnem 15.9.2011 XXXXX o plnění v rozsahu 15 milionů Kč z účtu vedeného u XXXXX na úvěrový účet XXXXX. Veškeré finanční transakce popsané ve skutkové větě vyplývají z výpisu z účtu. Z vyjádření XXXXX na č.l. 386 a násl. vyplývá, že v červnu 2011 vyřizoval jménem advokátní kanceláře obžalovaného svědek M.Š. oznámení o sjednání finančního zajištění a 9.6.2011 bylo toto oznámení doručeno do XXXXX. Tentýž den byly doručeny M.Š. i platební příkazy ze dne 30.4.2011 k převedení částek 4.437.500 Kč a 10 milionů Kč ve prospěch úschovních účtů obžalovaného, oba k tíži účtu vedeného u XXXXX. Rovněž 9.6.2011 byl do XXXXX obžalovaným L. doručen další příkaz k tíži téhož účtu na 15 milionů Kč ve prospěch účtu vedeného u XXXXX, přičemž 10.6. byla na účet u XXXXX, jehož se zajištění týkalo, připsána platba ve výši 15 milionů Kč z účtu vedeného u XXXXX.

Na základě obhajoby obžalovaného byla pak doplněna k listinným důkazům zpráva XXXXX ze dne 22.10.2014. V tomto případě bylo sděleno, že není možno si vybavit, kdo první použil pojem „osvědčení equity“. Písemně tento pojem jako první použil obžalovaný v žádosti o poskytnutí úvěru dne 4.5.2011. Dle XXXXX se jednalo o úvěr bez bližšího určení použití a žádost tedy byla posuzována jako žádost o poskytnutí bezúčelového úvěru. Banka proto neměla důvod požadovat podrobnější odůvodnění žádosti obžalovaného či se podrobněji zabývat definicí pojmu „osvědčení equity“. Banka vnímá tento význam slova equita pouze jako vlastní zdroje a označení prostředků, ze kterých klient může uhradit své závazky. Pojem užitý v samotné smlouvě o úvěru „posílení provozního kapitálu dlužníka“ je používán ve smluvní dokumentaci XXXXX v případech, kdy s žadatelem o úvěr nebyl sjednán konkrétní účel použití úvěru. Prostředky z úvěru mohly být dle smlouvy o úvěru čerpány pouze převodem na účet vedený u XXXXX, z něhož mohly být převedeny pouze zpět na úvěrový účet u XXXXX. Veškeré právní úkony provedené v souvislosti s úvěrovým vztahem byly činěny výlučně obžalovaným. XXXXX v rámci úvěrového vztahu nezjistila žádné porušení smluvních povinností obžalovaným a o tom, že prostředky měly být převáděny na jiný než úvěrový účet, se XXXXX dozvěděla až v souvislosti s probíhajícím trestním řízením. V důsledku toho nebyla aplikována ani žádná sankční opatření vůči obžalovanému coby klientovi. Prostředky mohly

být převáděny jinam, než na účet vedený u XXXXX pouze na základě pokynu věřitele, tedy XXXXX. K pohledávce do výše 15 milionů Kč bylo zřízeno finanční zajištění ve formě zástavního práva ve prospěch XXXXX. O tomto byla XXXXX informována a vzhledem k vzájemným dohodám mezi oběma bankami neměla být XXXXX bank autorizována jakákoliv jiná dispozice obžalovaného s prostředky. Ačkoliv obžalovaný uvádí, že se osobně zná s majiteli XXXXX, vedení této banky uvádí, že obžalovaný má s majiteli pouze standardní obchodní vztahy a XXXXX nemá informace o aktivitách obžalovaného v bankovním sektoru. Konkrétně úvěr obžalovaného údajně prošel standardním schvalovacím procesem v souladu s vnitřními předpisy banky. Pakliže obžalovaný soudu u hlavního líčení uvedl, že po hlavním líčení konaném 24.9.2014 žádal sám XXXXX o písemné vyjádření „na úrovni členů představenstva“ a přitom následně soudu žádné vyjádření XXXXX nepředložil, vyjádřila se k tomuto XXXXX tak, že obžalovaný sdělil pouze jméno svého právního zástupce a ten avizoval, že požádá o písemné vyjádření banky, nicméně do dne podání zprávy banky soudu, tj. do 22.10.2014, žádná písemná žádost obžalovaného či jeho právního zástupce v takové záležitosti nebyla doručena.

Navzdory výše popsané uplatněné obhajobě obžalovaného soud tuto nemohl akceptovat a dospěl k závěru o vině obžalovaného i v tomto bodě bez důvodných pochybností. Především průběh skutkového děje po objektivní stránce byl spolehlivě prokázán a v tomto případě vyplývá zejména z opatřených listinných důkazů a bankovních informací. Obžalovaný v podstatě nevyvrací ani neoprávněnou manipulaci s úvěrovými prostředky, kdy zejména s těmito mohlo být manipulováno pouze mezi úvěrovým účtem vedeným u XXXXX a úschovným účtem vedeným na jméno obžalovaného u XXXXX. Navzdory takto sjednanému mechanismu pak došlo k neoprávněnému užití těchto prostředků, které byly vyvedeny a použity k výplatě advokátní úschovy společnosti XXXXX a ve zbývajícím rozsahu použity na jiné závazky obžalovaného, přičemž zcela evidentně vzhledem k výpisům z účtu a vzhledem k časovému souvislostem, které nejlépe vyplývají z výrokové části rozsudku, je zjevné, že úvěr u XXXXX byl následně vykryt z advokátní úschovy, kterou složili v rozsahu 24 milionů Kč na úschovný účet obžalovaného manželé V. (bod 4). O této neoprávněné manipulaci s úvěrovými prostředky neměla až do policejního šetření ponětí samotná poskytující XXXXX. Nicméně takovýto postup, byť není atributem aplikované právní kvalifikace, již sám o sobě svědčí o nekalém podtextu jednání obžalovaného.

V této části byla trestná činnost kvalifikována jako přečin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustí, kdo při sjednání úvěrové smlouvy uvede nepravdivé údaje. V určitém slova smyslu tedy nelze považovat za klamavé uvedení ze strany obžalovaného, že úvěr žádá pro „osvědčení equity své advokátní kanceláře pro účely jejího dalšího obchodního rozvoje“, kdy XXXXX ve svém dodatečném vyjádření de facto potvrdila, že šlo o úvěr bez bližšího účelového určení. Proto také ve smlouvě samotné bylo uvedeno pouze co do účelu posílení provozního kapitálu v souvislosti s výkonem advokacie. I tak má však soud již za to, že obžalovaný v době svého vyjednávání o úvěru, tedy nejpozději 4.5.2011, kdy o úvěr e-mailem žádal, jednoznačně věděl, že tyto finanční prostředky potřebuje k vyplacení advokátní úschovy společnosti H. dle bodu 2) výrokové části rozsudku, kdy tuto advokátní úschovu byl povinen vyplatit dne 18.4.2011, čehož nebyl schopen, neboť na příslušném úschovném účtu měl nulový zůstatek. V naprosto nezpochybnitelné návaznosti tedy obžalovaný po tomto datu 18.4.2011, kdy nastává jeho povinnost plnit zpět advokátní úschovu společnosti

H., sjednává v horizontu několika dnů za poměrně nadstandardního přístupu XXXXX úvěr bez bližšího účelového určení v poměrně razantní výši 15 milionů Kč. Ze samotných smluvních podmínek i z výroků obžalovaného ohledně jeho kontaktů na XXXXX soud shledává, že tento úvěr byl nepochybně předjednan, ovšem nikoliv standardním způsobem, nýbrž na základě zřejmě poměrně privilegovaných kontaktů obžalovaného na vedení XXXXX, od nichž se ve svém písemném vyjádření však XXXXX distancuje. Byť je tato záležitost mimo hlavní pozornost soudu při posuzování žalované trestné činnosti, lze se pouze pozastavit nad tím, že XXXXX je ochotna v horizontu několika dnů pozitivně vyřídit žádost o úvěr ve výši 15 milionů Kč, byť poskytovaný advokátovi s aktivní praxí, toliko na základě dokladovaných tří daňových příznání, tedy obžalovaného coby advokáta, a dále dvou jeho obchodních společností a na základě prohlášení, že nemá závazky po splatnosti. Právě toto prohlášení však soud považuje za gró spáchané trestné činnosti, neboť obžalovanému zcela zjevně muselo být patrné, že úvěr od XXXXX žádá právě proto, aby z úvěrových prostředků uhradil advokátní úschovu společnosti XXXXX, která již po splatnosti byla, přičemž advokátní úschovu v rozsahu 10 milionů Kč společnosti XXXXX předtím obžalovaný použil k úhradě svých závazků z advokátní úschovy ve vztahu k poškozenému I.M. dle bodu 1) výrokové části rozsudku. Je tedy i v návaznosti na ostatní body, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, třeba uzavřít, že tento bod 3) je pouze součástí celkového kontextu jím páchané trestné činnosti, kdy v řadě řetězicích se problémů a v důsledku neoprávněné manipulace s finančními prostředky vzniklé neschopností obžalovaného dostát svým závazkům z advokátní úschovy v tomto jediném případě obžalovaný nepostupoval cestou přečerpávání finančních prostředků mezi jednotlivými úschovami, ale chybějící masivní objem finančních prostředků řeší sjednáním bezúčelového úvěru u XXXXX, kterým splatil předchozí úschovy a zároveň tento úvěr předčasně splatil opět z jiných advokátních úschov. V rozhodném období však soud považuje za zcela jednoznačné, klamavé a nepravdivé uvedení skutečnosti, že by obžalovaný neměl žádné závazky po splatnosti, když nejméně v případě společnosti XXXXX se tak prokazatelně stalo, jinak by obžalovaný neměl ani důvodu žádat o úvěr XXXXX a hradit z těchto úvěrových prostředků právě advokátní úschovu společnosti XXXXX.

Dále soud opakovaně odkazuje i na své závěry uvedené výše ohledně obhajoby obžalovaného spočívající v tom, že to nebyl obžalovaný, kdo disponoval s prostředky na účtech společnosti a odkazuje v tomto směru na osobu M.Š. jako osobu údajně zodpovědnou za všechny problematické finanční toky, které byly součástí obžaloby. Ani v tomto případě nelze tedy přisvědčit závěru, že to byl M.Š., kdo celou záležitost zosnoval a do důsledku řídil, neboť právě obžalovaný L. tento úvěr osobně vyjednal, podepsal úvěrovou smlouvu a byl po celou dobu jedinou osobou kontaktní s XXXXX. Ani v tomto případě tedy nelze usuzovat o tom, že by obžalovaný vedl advokátní kancelář a nebyl absolutně orientován o tom, kdo sjednává smlouvy, kdo hospodaří a jak s finančními prostředky na účtech advokátní kanceláře a stal se tak tudíž v konečném důsledku obětí personálně rozvětveného komplotu několika desítek zaměstnanců a zejména pak office managera M.Š., který za jeho zády de facto ovládl celou advokátní kancelář. Takovýto závěr soud již výše odmítl jako zcela absurdní. Nelze předpokládat, že by o těchto poměrně důsledně organizovaných finančních tocích neměl obžalovaný povědomí, naopak je zjevné, že to musel být právě on, neboť vyřízení žádosti o úvěr u XXXXX zcela evidentně nemělo žádný jiný smysl, než prioritně uspokojit advokátní úschovu společnosti XXXXX. Těžko pak do tohoto schématu zasadit svědka M.Š., který by snad nějakým způsobem přesvědčil obžalovaného, aby vyjednal úvěr u XXXXX pouze za účelem „osvědčení equity“, aniž by se obžalovaný sám nadále staral o režim a dispozici

s úvěrovými prostředky, nechal je ležet na úvěrovém či úschovném účtu a těžko pak lze vůbec zodpovědět otázku, na co by obžalovaný tento úvěr potřeboval.

Soud se neztotožnil ani s argumentací obhajoby ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu I.ÚS 631/05. V tomto případě vybízí Ústavní soud orgány činné v trestním řízení při trestním stíhání úvěrového podvodu dle § 250b trestního zákona, aby pečlivě zkoumaly, zda uvedení nepravdivého údaje bylo v objektivní poloze vůbec způsobilé ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, a to jak z hlediska reálného vlivu nepravdivého údaje na úvahu poskytovatele úvěru o návratnosti půjčených peněz, tak z hlediska výše reálně hrozící škody. Zdrženlivost je namísto zejména tam, kde měl následný úvěrový vztah standardní průběh, úvěr byl řádně splácen, a kde tedy obavy vyjádřené v hrozbě trestně právního postihu vůbec nenašly naplnění. Dle názoru podepsaného soudu však tento judikát na případ obžalovaného nedopadá. Je možno přisvědčit pouze tomu, že tzv. průběh úvěrového vztahu měl standardní či spíše nadstandardní průběh a úvěr byl řádně splácen, a to dokonce cca v polovině sjednané doby jeho trvání, ovšem pouze díky tomu, že byl tento úvěr co do jeho předčasného splacení zafinancován opět následnou trestnou činností obžalovaného, kdy ve smyslu trestného činu zpronevěry zneužil prostředky v advokátní úschově složené manželé V. V případě obžalovaného se tedy nejedná o osamocený skutek, kdy by bylo možno dospět k závěru, že ačkoliv obžalovaný uvedl nepravdivý údaj při sjednávání úvěrové smlouvy, byl v situaci, kdy nárok věřitele nebyl fakticky nijak zásadně ohrožen, jelikož obžalovaný úvěr řádně splácel a škoda de facto nenastala. To je na jedné straně pravdou, nicméně opakovaně soud poukazuje na souvislosti, které má tento skutek pod bodem 3) výrokové části rozsudku ve vztahu k předchozím i následným bodům 2) a 4) výrokové části. Nejednalo se tedy o žádné pouze okrajové uvedení nepravdivých skutečností, nýbrž o to, jak již bylo shora konstatováno, že obžalovaný zakomponoval tento bod, jímž byl uznán vinným, do celého na sebe navazujícího řetězce jednotlivých bodů, kdy absenci finančních prostředků řešil zneužíváním advokátních úschov a pokud nebyla příležitost vyplatit společnost XXXXX z advokátní úschovy jiného klienta, musel obžalovaný přistoupit ke sjednání úvěru v poměrně razantním finančním objemu a z této úvěrové částky pak vyplatil úschovu společnosti XXXXX. Dle názoru soudu nemohl mít nikdy obžalovaný najisto postaveno, že společnost XXXXX, potažmo úvěr z XXXXX, bude moci bez problémů splatit, neboť tuto okolnost učinil závislou na nejistých skutečnostech, které v budoucnu mohly, ale také nemusely, nastat, tj. zejména na tom, zda do jeho advokátních úschov složí dostatečně vysoké prostředky jiní klienti, kteří se rekrutovali zejména z okruhu klientů společnosti XXXXX, tedy jednalo se o poškozené, kterým měly být vypláceny z advokátní úschovy kupní ceny za nemovitosti. Za těchto okolností je pak zcela bezpředmětné, že např. sama XXXXX nezaregistrovala vůbec porušení smluvních podmínek, ani obžalovaného nijak nesankcionovala a vzhledem k režimu úvěrových prostředků ani neměla šanci zaznamenat, že tyto úvěrové prostředky byly od XXXXX vyvedeny a použity v rozporu se smluvními podmínkami a dle potřeb a představ obžalovaného. Soud tedy v těchto souvislostech a v návaznosti na obhajobou prezentovanou judikaturu zdůrazňuje komplexnější konsekvence, které nepochybně jednání obžalovaného pod bodem 3) výrokové části tohoto rozsudku mělo a muselo mít, přičemž toto jednání je pouze součástí širšího řetězce páchané trestné činnosti, nelze tento bod posuzovat separátně a bez návaznosti zejména na body 2) a 4) výrokové části rozsudku a nelze tedy ve smyslu zmíněného judikátu dospět k závěru o absenci trestní odpovědnosti z důvodu aplikace principu ultima ratio, tedy teprve mezní polohy trestního práva pro řešení vztahů mezi úvěrovým dlužníkem a věřitelem. Nezanedbatelnou veličinou v těchto souvislostech je rovněž výše samotného úvěru v rozsahu 15 milionů Kč.

Vzhledem k tomu, že úvěr obžalovaný uhradil (byť z prostředků majících původ v jeho následné trestné činnosti), není možno mu klást k tíži kvalifikovanější skutkovou podstatu odvislou od výše způsobené škody a jeho jednání tak bylo kvalifikováno toliko jako přečin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, neboť při sjednání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje. Podstaty svého počínání si obžalovaný nepochybně byl vědom, přesto se svého jednání dopustil, což dle názoru soudu svědčí o spáchání činu v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno pouze tolik, že je v současné době nadále aktivně činný v advokátní praxi, doposud nebyl odsouzen pro jinou trestnou činnost a nejsou známy žádné negativní skutečnosti k jeho osobě z místa dosavadního bydliště.

Ke shora uvedeným skutečnostem soud přihlédl rovněž při úvaze o druhu a výši ukládaného trestu, zohledňujíc zákonná kritéria dle § 37 a § 39 trestního zákoníku. Obžalovaný byl dle § 206 odst. 5 trestního zákoníku ohrožen sazbou trestu odnětí svobody od 5 do 10 roků, přičemž pokud byl odsuzován pro celkem tři trestné činy, byl mu dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládán úhrnný trest odnětí svobody. V případě obžalovaného soud shledává toliko jedinou přitěžující okolnost spočívající v tom, že svým jednáním kvalifikovaným jako trestný čin zpronevěry, způsobil škodu ve výši cca 7,5 milionů Kč a 44,5 milionů Kč. Ve zbývajícím rejstříku zákonných kritérií pak soud již shledává toliko okolnosti obžalovanému polehčující. Především je to skutečnost, že doposud nebyl projednáván pro jakékoliv jiné protiprávní jednání a vykazuje trestní i přestupkovou bezúhonnost. Další soudem I. stupně zcela dominantně zohledněnou skutečností je pak fakt, že obžalovaný v současné době již nemá žádné finanční závazky k nikomu z poškozených, tedy na základě vyjádření jednotlivých subjektů pod všemi body výrokové části tohoto rozsudku byly veškeré finanční závazky obžalovaného vyrovnány, v důsledku čehož se až na I.M., jak ještě bude uvedeno níže, nikdo z poškozených ani nepřipojil s nárokem na náhradu škody. Tuto skutečnost pak soud považuje za natolik významnou okolnost případu, která činí použití standardní trestní sazby odnětí svobody v případě obžalovaného nepřiměřeně přísným s tím, že u obžalovaného lze dosáhnout nápravy i trestem kratšího trvání. Za daných okolností tedy soud shledává i podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody dle § 58 odst. 1 trestního zákoníku. V těchto souvislostech pak soud se zabýval určitou přiměřeností tohoto mimořádného snížení trestu odnětí svobody. Po zvážení veškerých aspektů projednávané trestné činnosti, výše škody, která fakticky již byla uhrazena, systematickosti, doby trvání a počtu jednotlivých případů ovšem bylo možno toto snížení trestu učinit v adekvátním rozsahu jednoho roku pod zákonem stanovené minimum sankce v dané právní kvalifikaci, tedy byl ukládán trest odnětí svobody v trvání 4 roků. Soud reálně zvažoval i myšlenku na uložení trestu odnětí svobody v ještě nižším rozsahu, kdy v případě trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a méně lze zároveň zvážit i eventuální podmíněné odložení výkonu takového trestu. K natolik benevolentnímu závěru však podepsaný soud nedospěl, a to zejména s ohledem na absenci dalšího podstatného předpokladu pro možné razantnější snížení výměry a druhu trestu a tuto podmínku pak soud shledává v doznání obžalovaného a tedy v bezvýjimečné spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, aniž by se obžalovaný proti své vině vymezoval natolik zásadním způsobem, jak v řízení před soudem I.stupně činí. Jelikož byl ukládán trest odnětí svobody ve výměře převyšující 3 roky a nedosahující 8 roků, a to za úmyslnou trestnou činnost, byl v souladu se zákonnými kritérii dle § 56 odst. 2 písm. c)

trestního zákoníku pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Pakliže se svého jednání dopustil v návaznosti na výkon advokátní činnosti, byl mu v souladu se zákonnými podmínkami dle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku uložen zároveň trest zákazu činnosti – výkonu advokátní činnosti, a to na adekvátní dobu v trvání 4 roků.

K trestnímu řízení se řádně a včas jako jediný poškozený připojil s nárokem na náhradu škody I.M., a to v aktualizované podobě vznesením svého nároku ze dne 19.9.2014 dle č.l. 1558 – 1562. V tomto případě navrhl rozhodnout o povinnosti náhrady škody poškozenému ve výši 2.660.000 Kč s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení z částky 2.660.000 Kč za období od 25.6.2009 do zaplacení, příslušenství z jistiny 3.566.632 Kč v podobě zákonných úroků z prodlení z uvedené částky za období od 5.6.2009 do 8.1.2011 ve výši 463.222,4 Kč a 149.831 Kč s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení z uvedené částky od 26.1.2011 do zaplacení. V daném případě je možno pro stručnost shrnout, že poškozený rekapituluje detailním způsobem průběh jeho občanskoprávního vztahu, který se týkal společnosti XXXXX a společnosti XXXXX, spolu se společností XXXXX. Z uplatněného nároku na náhradu škody i rekapitulace historie tohoto právního vztahu poškozeného vyplývá, že jádrem sporu mezi poškozeným a obžalovaným je tzv. soluční účinek plnění poškozeného ve vztahu k jeho věřiteli, přičemž obžalovaný údajně vyrozuměl poškozeného o tom, že tento soluční účinek v případě advokátní úschovy nastává, což ovšem v následném řízení nebylo rozhodujícími orgány akceptováno, a v důsledku toho v rozhodčím řízení poškozený M. neuspěl a byl uznán povinným zaplatit uvedené částky, včetně příslušenství, které poškozený uplatňuje i v rámci svého nároku vůči obžalovanému. Částky 2.660.000 Kč a 3.566.632 Kč tak představují částky jistiny smluvní pokuty, která byla v rozhodčím řízení vůči poškozenému uplatněna, částka 149.831 Kč představuje poměrnou část nákladů rozhodčího řízení. Ve smyslu ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu lze však pozitivně rozhodnout o povinnosti obžalovaného k náhradě škody, pokud odsuzuje soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil. V daném případě je však zjevné, že poškozeným I.M. nárokované částky nejsou přímým důsledkem předmětné trestné činnosti, tzn. důsledkem pozdního vyplacení advokátní úschovy, ale jde o sankce, které utrpěl poškozený v důsledku neúspěchu v rozhodčím řízení za absenci údajně obžalovaným tvrzeného solučního účinku advokátní úschovy. Nejedná se tedy o škodu vzniklou z toho, že obžalovaný neoprávněně nakládal s prostředky složenými poškozeným M. do advokátní úschovy, neboť sám poškozený potvrdil v rámci své výpovědi před soudem, že z těchto složených částek mu již bylo obžalovaným proplaceno všechno. Pouze v opačném případě by bylo možno rozhodnout o povinnosti obžalovaného k náhradě škody. Návrh poškozeného v trestním řízení však určitým způsobem dubluje nárok, který následně jako určitý vedlejší produkt uplatňuje poškozený M. vůči obžalovanému na základě toho, že právní vedení sporu poškozeného obžalovaným nebylo správné a poškozený své plnění vůči oprávněnému složil do advokátní úschovy, což nebylo plněním dostatečným a v důsledku takového postupu byl následně uznán povinným platit i sankční částky. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o přímý důsledek projednávané trestné činnosti, navíc obsahově totožná žaloba o náhradu škody byla podána poškozeným vůči obžalovanému u Městského soudu v Brně, jak vyplývá z č.l. 192 – 194. Dle sdělení soudu na č.l. 191 je věc vedena pod sp.zn. 108 C 122/2012 a řízení je od listopadu 2013 přerušeno do pravomocného skončení řízení o zrušení rozhodčího nálezu ve věci Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 65 C 60/2011. Za daných okolností jde tedy o nárok, který není škodou způsobenou

trestným činem, podle výsledků dokazování není pro vyslovení povinnosti k náhradě škody podkladu a nad to o tomto nedůvodně vzneseném návrhu je konáno, byť bez meritorního rozhodnutí, občanskoprávní řízení. Proto ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený s jeho nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

V prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně (podle § 251 tr. řádu) také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Osoba, která odvolání podala, může je výslovným prohlášením vzít zpět, a to až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 29.10.2014

Za správnost vyhotovení:
Hana Sedláková

Mgr. Pavel Göth v.r.
předseda senátu